

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 499

De Bootrace van Monaco.

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE BOOTRACE VAN MONACO.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De boot van graaf di Bernezzo.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Geruimen tijd, zeer lang voor deze gezegende streken, was het weder te Monaco buitengewoon slecht gebleven.

Men had de bootraces, die meestal reeds in Februari plaats hadden, en die het glanspunt van het sportseizoen daarginds in het Zuiden vormen, reeds een paar malen moeten uitstellen, daar de hevige wind, die wel eens tot een storm aanwies, de golven van de zee, en zelfs die van de zoo goed beschermde baai tot een zoodanige hoogte en wildheid opjoeg, dat het levensgevaarlijk zou zijn, en bovendien ook onmogelijk er zich op te wagen met een van die ranke, zeer lichtgebouwde racebooten, die gewoonlijk aan de wedstrijden op de prachtige Golf van Monaco deelnemen.

Maar eensklaps, in het begin van April, was het weder omgeslagen, en dadelijk waren alle maatregelen genomen, om de wedstrijden zoo spoedig mogelijk te laten aanvangen.

De deelnemers van dat jaar, drie Italianen, drie Franschen, een Belg en een Hollander, vertoefden reeds weken te Monaco, ongeduldig wachtend op een ommekeer van het weder, die ten slotte gekomen was. Met heel wat meer lijdzaamheid dan hunne bezitters wachten de motorbooten, die, op een rij, waren neergelegd op de spiegelgladde kade, die de binnenhaven van Monaco over een lengte van omstreeks een kilometer omgeeft, en vanwaar zij achtereenvolgens door een sterke hijschkraan, op een daartoe speciaal ingericht schip geplaatst, met het grootste gemak in het water zouden worden getild.

Die booten waren allen met zeildoeken overdekt geweest, en des nachts werden zij uitstekend bewaakt, om beschadiging te voorkomen.

Maar nu straalde al sedert een paar dagen een verrukkelijke blauwe hemel boven de baai en de haven, en alles voorspelde een heerlijken

dag, voortreffelijk geschikt voor het houden van de jaarlijks terugkerende wedstrijden.

Het water in de baai was spiegelglad, er stond zoo goed als geen wind, en in dat opzicht zouden de booten althans niet de minste moeite hebben, de vijf kilometer lange baan heen en weer af te leggen.

Het beginpunt bevond zich ditmaal een weinig terzijde van de plek, waar nog slechts weinige weken geleden de wedstrijd in het schieten op kleiduiven had plaats gevonden, en die zich bevindt aan het einde van een, een weinig in de baai vooruitstekenden steiger.

En eensklaps was het ook buitengewoon druk geworden, want van heinde en verre waren de rijke vreemdelingen komen toestroomen, en de promenade vertoonde een onvergetelijk schouwspel, want zij leefde als het ware van de prachtige toiletten, die door schoone vrouwen gedragen werden.

Glinsterend gelakte auto's schoten geruischloos heen en weder, nu en dan afgewisseld door een onberispelijk bespannen dogcart, of een motorrijwiel.

Men zag er van allerlei merken — indrukwekkende Rolls Royces, Mercedes, lichtgele Citroëns, die als nijvere bijen heen en weer gonsden, fraai gelijnde Renaults, kortom, alle merken ter wereld leken hier wel vertegenwoordigd te zijn, en de Spijkers ontbraken evenmin als de Hupmobiles.

De hotels waren tot de laatste kamer gevuld, en zij schitterden als witte paleizen in het zonlicht, naast elkander gerijd, heel hoog gelegen, terzijde van den strandboulevard, met zijn booggangen in Moorschen stijl, en uit hunne vensters genoot men een wonderschoon uitzicht over de geheele baai.

Heel wat bezoekers hadden zich dan ook niet eens de moeite gegeven hun hotel te verlaten, maar hadden zich, met hun kijkers gewapend, een goed plaatsje verzekerd op het balkon van hun eigen kamer.

Maar een paar uren voor de wedstrijd een aanvang zou nemen, verdrongen zich toch heel wat menschen om de wedstrijdbooten, die nog altijd op de kade lagen, thans ontdaan van de dekkleeden, zoodat men alle bijzonderheden kon waarnemen.

En in alle bekende talen ter wereld werden op- en aanmerkingen gehoord van deskundigen zoowel als van leeken.

Deze vond den vorm van een boot niet langgerekt genoeg — de ander vond hem te langwerpig!

Deze gaf zijn verbazing te kennen over de plaatsing van een schroef, en een ander keurde er den vorm van af en verzekerde dat de boot die van zulk een ongunstige schroef voorzien was, niet alleen niet in voorwaartsche richting van haar plaats zou komen, maar, als zij zich bewoog, het stellig in achterwaartsche richting zou doen.

En de eigenaars hoorden glimlachend al deze opmerkingen aan, haalden er hunne schouders voor op en stelden het meeste vertrouwen in hun boot, al was de vorm er van nog zoo ongewoon.

Van sommige booten staken de schroeven wel bijna een meter achter het scheepje uit en de leeken schudden wijs het hoofd en verzekerden, dat de trilling van zulk een lange as zeer schadelijk op de vaart zou inwerken.

Weer anderen hadden het roer niet achter aan de boot, maar bijna recht onder den voorsteven, zooals dit bijvoorbeeld het geval was met de „Kemphaan”, het sierlijke, kleine scheepje hetwelk aan den wedstrijd zou deelnemen, bestuurd door een Nederlander.

De meeste Fransche booten hadden het roer op een nog vreemder plaats, namelijk aan bakboord, terzijde van het vaartuig.

Bijna alle booten waren vervaardigd van het dunst mogelijke mahoniehout en menigeen vroeg zich niet zonder schrik af, hoe die dunne wanden bestand zouden zijn tegen de snelle omwentelingen van de krachtige automobielmotoren, waarmede de meeste booten voorzien waren en wel omdat een voor auto's gebouwde motor nu eenmaal meer omwentelingen maakt in hetzelfde tijdsverloop dan een bootmotor, hoe krachtig ook.

En terwijl de nieuwsgierigen zich daar verdrongen, wandelden, in het prachtige park van het groote Casino, waarvan de bezitter nog telken jare 20.000.000 francs int, als opbrengst van de speelbank, langzaam twee in wit flanel gestoken heeren, wier geheele uiterlijk aanstonds den sportlievenden, rijken Engelschman verried.

Het flanel was van de fijnste soort en de pakken waren ongetwijfeld gesneden door den besten kleermaker, die er te Londen maar te vinden is — en die natuurlijk geen Engelschman maar volbloed Weener is.

Zij droegen lichte deukhoeden van wit vilt en aan een smalle riem hing de tasch met hun kijker over den schouder.

De oudste der beide mannen stak bijna een hoofd boven zijn metgezel uit en ofschoon hij zeker de veertig reeds gepasseerd was, wezen de minste van zijn bewegingen op groote spierkracht en lenigheid.

Zijn gelaat, door de zon lichtbruin gebrand, vertoonde op dit oogenblik een uitdrukking van ernstige aandacht en zijn grijze oogen, groot en lichtend, keken strak naar een vrouw en een man, die op een afstand van ongeveer 50 meter klaarblijkelijk in een druk gesprek verdiept waren, leunend over de marmeren balustrade van het groote terras, waar zij zich geheel alleen bevonden.

Die twee mannen waren John Raffles en zijn trouwe metgezel Charles Brand.

Zij hadden slechts weinige dagen te voren een gevaarvol avontuur beleefd, in het Zuiden van den Indischen Oceaan — en Raffles was van zins, een paar dagen te rusten in deze streek, zoo rijk door de natuur bedeed en waar de keizer der geldzucht zijn scepter zwaait.

— Waar kijk je toch zoo naar, Edward? vroeg Brand eindelijk, toen Raffles niet verder ging, maar bleef staan achter een heesterboschje om naar het paar op het terras te zien.

— Ik kijk naar Gravin Rita di Bernezzo, de echtgenoot van den man, die over een paar uren zal deelnemen aan den wedstrijd met zijn boot, de „Castelnuova.”

— Heeft zij indruk op je gemaakt? vroeg Brand glimlachend, wel wetend dat deze soort schoonheid Raffles onbewogen liet.

— Niet meer indruk, mijn waarde, dan een mooie pop het zou doen! antwoordde Raffles schouderophalend.

— Velen vinden haar toch zeer bekoorlijk!

— Dat neem ik graag aan! Het is eenvoudig een kwestie van waardeering. Haar oogen zijn mooi, het ovale gelaat is mooi, het haar is zelfs prachtig, alles past wonderwel bij elkaar — en

toch heeft dat mooie gezicht iets, dat mij niet bevalt en dat ik niet zou willen zien in het gelaat van de vrouw, wie ik mijn liefde zou hebben geschonken. Overigens schijnt Luigi Saletta, met wien zij nu spreekt, er juist anders over te denken! Hij verslindt haar met zijn blikken en zij schijnt daar lang niet ongevoelig voor te zijn!

— Mijn hemel, alleen de echtgenoot schijnt, als gewoonlijk, niet te weten wat er tusschen die twee bestaat! hernam Brand. Hij is haar minnaar, daaraan valt niet te twijfelen!

— Dat heb je zeker uit zijn eigen mond?

— Natuurlijk niet! Welke gentleman praat ooit over zulke dingen? Maar hun oogen kunnen zij moeilijk in bedwang houden en — —

— En ook hun tong niet naar het schijnt! antwoordde Raffles langzaam en tegelijkertijd maakte hij de lederen tasch open, waarin hij zijn Zeiss bewaarde, draaide den kijker uit en richtte hem op het paar, dat van hun aanwezigheid niets scheen te bemerken, of er anders in het minst geen acht op sloeg, daar het volkomen onmogelijk was, dat zij op dien afstand konden hooren, wat zij met elkander te bespreken hadden.

— Wat doe je toch? vroeg Brand, nieuwsgierig, maar ook een weinig ongeduldig, want hij wilde zich graag een goede plaats veroveren bij het punt van aankomst der deelnemende wedstrijdbooten.

— Stil eens even! zeide Raffles kortaf.

En hij tuurde ingespannen — wel bijna een kwartier achtereen, zonder den kijker een oogenblik voor zijn oogen weg te nemen.

Hij liet het instrument pas zakken, toen Rita en Saletta zich uit hun gebukte houding oprichtten en het Casino binnenstapten, na het terras in zijn geheele breedte te hebben overgestoken.

Brand, die intusschen op een bank had plaats genomen en een versche sigaret had opgestoken, vroeg:

— Zou je me nu niet eens willen zeggen wat dat bespieden beteekende — want dat deed je!

— Ik ontken het niet — en ik heb er ook geen spijt van! antwoordde Raffles kalm, terwijl hij den kijker weder wegborg. Je vroeg wat het beteekende? Wel — het beteekent moord, of daaromtrent!

— Wat zeg je daar! riep Brand op ongeloofigen toon. Dat kun je niet meenen!

— Ik meen het daarentegen zeer ernstig! Je weet Brand, dat ik, na heel wat geduldige oefening, het bijzonder ver heb gebracht in de zeer nuttige kunst van het aflezen van de lippen. Die kunst is mij ook ditmaal weder goed te stade gekomen, dat zul je spoedig genoeg begrijpen. Als ik nog een oogenblik mocht getwijfeld hebben, dan staat het nu toch vast, dat Saletta haar minnaar is! En dat niet alleen — maar hij wil met haar vluchten!

— Maar daartoe behoeft hij toch — — —

— Laat mij een oogenblik uitspreken! Ik heb bijna woord voor woord kunnen zien wat zij zoeven spraken. Di Bernezzo is buitengewoon rijk en als hij sterft, niet eerder, erft zijn vrouw zijn fortuin, tot de laatste centezimi!

— Is dat waarlijk zoo? riep Brand vol afschuw uit. Zij willen hem dus vermoorden?

— Zij willen althans niet verhinderen, dat hij den dood tegemoet gaat! hernam Raffles bedaard. De uitwerking blijft intusschen natuurlijk volkomen dezelfde.

— Maar hoe kunnen ze dat doen? Wat zijn ze voornemens?

— Luister! Je weet natuurlijk dat Saletta ingenieur is — of om nauwkeuriger te zijn scheepsbouwer?

— Ja, dat is me bekend! Hij heeft verleden jaar nog met een boot van zijn eigen constructie aan de wedstrijden deelgenomen.

— Dat wil zeggen, dat hij een deskundige is en dat is hier het kardinale punt! Misschien heeft hij wel ongelijk in zijn opvattingen — maar de toeleg verandert daardoor niet. Daarover zul je zelf kunnen oordeelen — luister maar verder! Graaf Orlando di Bernezzo neemt persoonlijk deel aan de race en wel in een boot, die hij zelf ontworpen heeft en naar zijn plannen heeft laten uitvoeren. Hij doet al een jaar of tien mee en nu meent hij ook dat hij er verstand van heeft, ofschoon hij volslagen dilettant is! Begrijp mij wel, hij kan natuurlijk zeer goed beoordeelen hoeveel toeren een motor zal loopen bij de hoogste belasting, maar of die motor geschikt is voor een bepaalde boot — dat weet hij weer niet! Nu schijnt hij het nog al dwaze denkbeeld te hebben opgevat een vliegtuigmotor van de zwaarste constructie met een buitengewoon hoog toerental te plaatsen in die boot, die hij zelf heeft

verzonnen en die een buitengewoon geringen diepgang moet hebben. En het is nog wel een roteerende motor met zeven cilindrs, stervormig om de draaiende as heengeplaatst, zooals dit bijvoorbeeld het geval is bij de Gnôme-motoren!

— Maar dat lijkt mij pure waanzin toe!

— Saletta zegt dat het waanzin is! hernam Raffles bedaard. Hij verzekert dat de „Castelnova” met die razend snel ronddraaiende motor geen drie honderd meters ver komt! Dan zal de boot eenvoudig tot spaanders zijn geslagen, naar hij zegt!

— Kan Bernezzo zwemmen?

— Neen!

— Maar hij zal toch dadelijk worden opgepikt!

— Door wie? Sinds verleden jaar mogen er volstrekt geen booten, behalve de wedstrijd-jachten, zich meer op het wedstrijdterrein ophouden, nu een van de race-kruisers eens een gewone motorboot letterlijk door midden heeft gevaren. En er is natuurlijk geen sprake van, dat een raceboot, die met een sneltreinvaart over de golven suist, tijdig genoeg kan inhouden en op haar weg terugkeeren, om iemand te redden, die niet kan zwemmen! De kans is dus zeer groot, zoo redeneert Saletta, en zoo redeneert ook de allerliefste gravin Rita, dat die onvoorzichtige sportman het loodje legt! Natuurlijk — als hij hem zou waarschuwen — — — maar dat doet hij juist niet!

— Maar er moeten toch anderen zijn, die eveneens het gevaar inzien!

— Dat is nog zeer de vraag! De concurrenten bemoeien er zich uit den aard der zaak in het geheel niet mee! Als Bernezzo er zijn huid aan wil wagen, zoo luidt hun inzicht, dan moet hij dat zelf maar weten! En wat het gewone publiek aangaat — dat zal er zich natuurlijk wel voor wachten een dwaas figuur te slaan door een zoo bevaren deelnemer raad te willen geven!

— Maar dan hebben wij den plicht hem te waarschuwen! riep Brand opgewonden uit.

— Dat was ik ook juist van plan! hernam Raffles rustig. Maar eerst wil ik met eigen oogen de „Castelnova” eens wat nader beschouwen. Ga spoedig mede, voordat de boot te water wordt gelaten!

De twee mannen verlieten haastig het prachtige park, gingen door het hek, bereikten de kade, en liepen naar de plek, waar de raceboten voor een deel nog op den oever lagen — want de drijvende kraan had er reeds een vier-tal in het water getild.

Maar de „Castelnova” was er nog!

Raffles en Brand traden er op toe.

Het was een boot van het eigenaardige type, dat tijdens de snelle vaart half uit het water verrijst, en dan feitelijk alleen maar rust op een paar smalle glijvakken, waaraan het dan ook den naam van glijboot heeft te danken.

Deze vaartuigen, voorzien van een zeer krachtige motor, kunnen een snelheid bereiken, die de 70 kilometers per uur dicht nadert.

De twee mannen wisten zich een plaats dichtbij de boot te verzekeren, en zij keken elkan-der al spoedig veelbeteekenend aan.

Voor een man als Raffles, die zelf een voor-treffelijke vliegmaschine en een duikboot gecon-strueerd had, was het op den eersten blik dui-delijk, dat Saletta het bij het juiste eind had — deze constructie deugde niet, en slechts een won-der zou in staat zijn, dit ranke vaartuig de finish te doen bereiken.

De romp was van het dunst mogelijke eiken-hout vervaardigd — de rest van mahoniehout.

De glijvakken waren dun, en aan de boven-zijde gesteund door dragers van alluminium.

Geheel voor in de boot was de roteerende motor opgesteld, op een onderstel van wat dik-kere eikenhouten platen, en eveneens gesteund tegen de zijwanden met behulp van stangen van alluminium.

De stalen schroefas draaide zichtbaar in het schip, onbeschermd, verliet het vaartuig door een waterdichte, koperen huls, en stak nog bijna een meter achter het scheepje uit, om te eindigen in de schroef of vin met drie bladen.

Raffles zag onmiddellijk dat die vin te klein

was, en van een ongunstigen vorm voor een boot van dat maaksel.

Zij zou niet genoeg tegenstand bieden, en de motor zou veel te hard draaien.

Bovendien werd de schroefas buiten de boot in het geheel niet meer gesteund, en de trilling zou dus buitengewoon groot zijn, te meer daar de koperen bus, waardoor de schroefas liep, en waarin zij alleen maar steunde, veel te kort was, waarschijnlijk om de wrijving te verminderen.

Het roer, van een half eleptischen vorm, be-vond zich juist in het midden van het scheepje.

— Hij komt er drie honderd meters ver mee — en geen centimeter verder! zeide Raffles op zachten toon tot Brand. Als de motor op maxi-mum kracht draait, zal zij dat dunne hout een-voudig uit elkaar wringen! Die alluminium stan-gen zullen verbuigen alsof zij van koekendeeg waren en alles zal uit elkaar slaan!

— Ik geloof dat ik hem daar juist zie aan-komen — en daar is de kraan al, om zijn boot in het water te lichten!

Inderdaad kwam Orlando di Bernezzo, ge-kleed in een lichtblauw flanellen kostuum en blootshoofds, aanloopen.

Hij was een zwaar gebouwd man, met een donkerroode gelaatskleur, een dikken zwarten knevel en borstelige wenkbrauwen.

Er werd ruimte gemaakt door een paar poli-tieagenten, de kettingen van de kraan werden gevierd en de met zacht leder bekleede banden werden om de boot gelegd, die daarna met het grootste gemak werd opgetild en in het water werd neergezet, om voorloopig aan een der meerpalen te worden vastgelegd.

Op dat oogenblik trad Raffles op di Bernezzo toe, nam beleefd zijn hoed voor hem af en zeide in onberispelijk Italiaansch:

— Ik zou u gaarne een oogenblik willen spre-ken over een zeer dringende zaak, graaf! Zij kan geen uitstel dulden en ik verzeker u dat ze voor u van groot belang is! Het gaat om uw leven!

De Dubec-Sigaret
is de Sigaret bij uitnemendheid.

Hoofdstuk II.

Het voorstel.

Di Bernezzo keek Raffles tamelijk verbaasd aan, scheen in zijn herinnering te zoeken en zeide toen:

— Ik kan mij niet herinneren, dat ik de eer had — —

— Zoek niet verder, graaf — wij kennen elkander ook inderdaad niet! viel Raffles hem in de rede. Ik vertoef hier slechts een paar dagen, met mijn vriend. Ik ben graaf Palmhurst, deze heer is James Burns, mijn vriend en secretaris.

— Maar — gij spraakt zoeven van mijn leven, dat in gevaar zou verkeeren?

— Dat doet het ook, graaf! Zeg mij eens — kunt gij zwemmen?

— Neen — dat is een van de weinige sporten, die ik niet ken! antwoordde di Bernezzo met een kort lachje. Maar ik stel vertrouwen in mijn boot!

— Laat mij u dan mogen zeggen, graaf, dat dit vertrouwen volkomen misplaatst is! zeide Raffles op ernstigen toon. Ik ben ingenieur, ik heb verstand van booten en van motoren en ik weet wat ik zeg! Maar laten wij hier niet blijven — het is hier zoo druk en ik wilde liever dat niemand hoorde wat wij te zeggen hebben!

En hij voerde den wel wat verwonderden Bernezzo naar een stil plekje, op den voet gevolgd door Brand, die nieuwsgierig bleef wachten, hoe dit alles zou afloopen.

En Raffles begon opnieuw:

— Ik zeg u dit niet als een betweter, die u noodeloos ongerust maakt, graaf, maar als een man die uit ondervinding spreekt! En ik herhaal, dat gij uw leven waagt! Die roteerende motor is veel te krachtig voor dat lichte vaartuig, nog afgezien van het feit dat zij te veel vooraan staat en uw schip zal beletten, zich voldoende op te richten, zoodat de glijvlakken hun taak niet naar behooren zullen kunnen verrichten. De schroefas is te lang en wordt niet voldoende gesteund, de rondhouten zijn te zwak en de motor is te zwaar voor den dunnen vloer!

— Kom, kom, waarde graaf — ik geloof

waarlijk dat gij de zaak wat al te donker inziet! zeide di Bernezzo. Ik neem al tien jaren deel aan deze wedstrijden en — — —

— In een boot als de „Castelnova“?

— Dat niet, maar — —

— Maar gij hebt deze boot zelf vervaardigd, of althans naar uw opgaven laten vervaardigen, graaf, en dat maakt een heel verschil! Ik heb veel eerbied voor uw kundigheden als bestuurder van een raceboot — maar het is nog heel iets anders, een schip zelf te vervaardigen! Ik geef u dus nogmaals den welgemeenden raad uw plan te laten varen — tenzij gij zelfmoordgedachten koestert! Gij komt met de „Castelnova“ niet op de helft van de baan! En gij zult moeten verdrinken, want niemand zal u tijdig te hulp kunnen komen!

— Ik stel het op prijs, graaf, dat gij zoo bekommerd om mij zijt, hernam Bernezzo met een zelfgenoegzaam lachje, maar ik herhaal u dat ik genoeg vertrouwen stel in mijn eigen uitvinding, om met de „Castelnova“ in zee te steken!

Nu had Raffles stellig reeds het plan, zich van den koppigen Italiaan af te wenden en hem aan zijn lot over te laten, als een paar ongeduldige, in drift uitgeroepen woorden van Brand aan de geheele zaak geen onverwachten keer hadden gegeven, die verstrekkende gevolgen zou hebben.

Want voor hij het zelf nog goed wist, kwam het ongeduldig en verontwaardigd over zijn lippen:

— Maar begrijp dan toch, dat men u naar het leven staat!

Raffles wierp hem een snellen blik toe, maar het was te laat — de woorden hadden doel getroffen!

Het gelaat van den Italiaan verkreeg een andere uitdrukking, zijn wenkbrauwen trokken zich samen en hij vroeg, een weinig schor nu:

— Heb ik u goed verstaan, mijnheer? Gij zegt dat men mij naar het leven staat? Iemand zou mij dus met opzet in zee laten gaan met dat scheepje, wetende dat het mijn verdediging zou worden?

— Mijn secretaris heeft de woorden nu eenmaal in een onbewaakt oogenblik uitgesproken, graaf en ofschoon ik mijzelf maar hoogst zelden met dergelijke aangelegenheden bemoei — persoonlijk althans — het is nu eenmaal gezegd!

Di Bernezzo was een weinig bleeker geworden en hij deed nu een stap op Brand toe en hernam, hem met een bevende hand bij een knoop van zijn flanellen pak vattend:

— Gij zult nu ook verder moeten gaan, mijnheer! Wat hielden uw woorden in? Wat betekenen zij? Wie staat mij naar het leven en waarom?

— Als gij het zelf niet vermoedt — — begon Brand stamelend, die al diep berouw had over zijn loslippigheid, nu hij zag, hoe onaangenaam Raffles er door getroffen was.

— Wat doet het er toe wat ik vermoed? riep Bernezzo plotseling heftig. Als gij een gentleman zijt, spreek dan vrij uit! Wie zendt mij den dood in — wie vermoedt, dat ik dezen wedstrijd niet zal overleven?

Maar voor Brand kon antwoorden, deed Raffles een stap naar voren en zeide met zijn rustige diepe stem:

— Wij zijn nu te ver gegaan, om nog terug te kunnen treden, graaf, dat begrijpen wij zelven zeer goed. De naam van den man die hoopt dat gij niet zult terugkeeren is Luigi Saletta,

— Ik wist dat ik dien naam zou hooren! hernam di Bernezzo woest. Mijn vrienden hebben dien naam al eens vroeger genoemd, in verband met — — maar daarover kan ik met vreemdelingen niet spreken! Maar hoe weet gij het? Spreek dan toch — ziet gij niet dat ge mij op de pijnbank bindt!

Inderdaad had het gelaat van den graaf een groote verandering ondergaan.

De roode kleur was geweken voor een vale tint, zijn snorharen trilden en nu en dan werden de witte tanden zichtbaar, terwijl zijn oogen een woeste, dreigende uitdrukking hadden gekregen.

Raffles bevond zich in een zeer netelige positie — en hij had er zeker de voorkeur aan gegeven, bij een opengebroke brandkast te worden aangetroffen door den eigenaar met een revolver in de vuist, dan nu genoodzaakt te worden, de waarheid te zeggen.

En toch was het thans onvermijdelijk geworden di Bernezzo alles te onthullen.

Het was een zeer onaangename taak en Raffles was zeker niet gewend, in dergelijke hartszaken als aanbrengrer op te treden, maar hier ging het om een menschenleven en bovendien had Brand nu eenmaal den bal aan het rollen gebracht.

En zoo zeide hij dus op zachten toon:

— Luigi Saletta sprak er over met uw vrouw, graaf! Ik begrijp hoe diep het u moet treffen, dat gij dit hoort uit den mond van een vreemdeling, dien gij een half uur geleden nog niet kendet, maar de omstandigheden liggen er nu eenmaal toe! Saletta is scheepsbouwmeester en hij weet evengoed als ik het weet, dat uw schip binnen enkele minuten uit elkaar zal worden geslagen, omdat het volkomen fout geconstrueerd is!

Het bleef een oogenblik stil en alleen de hijgende ademhaling van di Bernezzo werd vernomen.

Met moeite kwamen hem de woorden over de lippen, toen hij ten slotte stamelend uitbracht:

— Het is vreeselijk, om dit alles uit den mond van een vreemdeling te moeten hooren! Zeg mij eens — zijt gij er wel zeker van, dat het mijn vrouw was, die met — met dien man sprak?

— Daaraan kan geen twijfel bestaan graaf! antwoordde Raffles. Men kent u hier zeer goed, gij schijnt ieder jaar uw echtgenoot te hebben meegebracht, en men wees haar ons reeds aan, toen wij nog geen half uur in Monaco vertoefden! Hetzelfde geldt voor Luigi Saletta, die hier ook geen onbekende schijnt te zijn.

— Wat zeiden zij nog verder, graaf? vroeg di Bernezzo, na eenigen tijd zwijgend en met gebalde vuisten te hebben nagedacht.

— Ik wil u liever niet alles in bijzonderheden mededeelen, graaf, gaf Raffles ten antwoord. Gij begrijpt wel dat onze toestand nog al pijnlijk is, nu wij dat gesprek hebben beluisterd. Maar dit wil ik u wel zeggen — en het is een herhaling van wat ik zooeven reeds zeide: Saletta weet, dat uw boot onzeewaardig is, dat zij onderweg zal vernietigd worden en met die wetenschap laat hij u rustig vertrekken.

— En — zij?

— Mevrouw uw echtgenoot maakte geen tegenwerpingen — — ik meen dat zij van plan zijn, spoedig na het ongeval, dat u stellig zou treffen, te vluchten — ofschoon men dien

naam eigenlijk niet eens meer aan hun vertrek zou kunnen geven, want mevrouw de gravin zou na uw dood natuurlijk volkomen vrij zijn om te doen en te laten wat zij verkoos!

Di Bernezzo slaakte een kreet, die veel weg had van het gebrul van een getergden leeuw en zijn oogen hadden een boosaardige schittering, toen hij uitriep:

— Wij zullen zien! Ik zal hun plannen dwarsboomen, dat zweer ik! Maar hoe — hoe kan ik mij wreken en mij tegelijkertijd vergewissen dat gij geen lafhartig spel met mij gespeeld hebt!

— Ik verwachtte deze opmerking half en half! hernam Raffles glimlachend. Een man gelooft zulke dingen zeer ongaarne! Maar gij moet hen toch hebben gewantrouwd?

— Dat heb ik ook — al maanden lang? Maar zij wist de comédie voortreffelijk te spelen, de laaghartige bedriegster! Enkele mijner vrienden hebben mij reeds gewaarschuwd — vroeger — ik heb hun woedend het zwijgen opgelegd — ik kon het niet gelooven! Maar zij zullen er voor boeten, dat zweer ik, als ik slechts zekerheid kon verkrijgen! En die zekerheid zou ik slechts kunnen verkrijgen, ten koste van mijn leven!

— Misschien toch niet, als gij slechts het plan wildet volgen, dat ik u aan de hand zal doen! merkte Raffles op en een zonderlinge glimlach deed zijn lippen plooiën.

Di Bernezzo keek hem vorschend aan en hernam toen:

— Waarvan spreekt gij? Raadt ge mij aan, om van de geheele onderneming af te zien?

— Slechts in zekeren zin, graaf! Ik zou u namelijk het voorstel willen doen in uw plaats te vertrekken!

Het voorstel kwam zoo plotseling en onverwacht, het klonk den bedrogene zoo zonderling in de ooren, dat hij niet aanstonds antwoord gaf, maar Raffles verbluft aanstaarde, met een ongehoovigen blik in zijn donkere oogen.

Toen vroeg hij zacht, met iets als een dreiging in zijn stem:

— Drijft gij den spot met mij?

— Ik denk er niet aan! Ik meen het in vollen ernst!

— Maar de reden? Waarom zou ik dat toelaten?

— Om in schijn te verdwijnen, en dan een dag later reeds te kunnen opdagen en dan zal het u natuurlijk zeer gemakkelijk vallen, de waarheid van mijn woorden aan den werkelijken toestand te toetsen! Zijn uw vrouw en Saletta dan voortdurend bij elkaar, maken zij aanstalten voor hun vertrek — zijn zij misschien reeds te zamen heengegaan — dan is twijfel voor u natuurlijk niet meer mogelijk!

— En dan zal ik hen beiden dooden! riep di Bernezzo op woesten toon.

— Dat is een groot woord, graaf! hernam Raffles koeltjes. Maar dat zijn overigens uwe zaken, en als dit Italiaansch gebruik is, dan zal ik er u niet van terughouden, ofschoon ik niet kan inzien, dat dit uw toestand aangenamer zou maken!

Bernezzo stond een oogenblik in diepe gedachten, en riep toen eensklaps met flikkerende oogen uit:

— Ik neem dat voorstel aan — maar ik heb verscheidene bedenkingen! Ten eerste — waarom wilt gij uw eigen leven in gevaar stellen voor een volkomen onbekende?

— Ik kan zwemmen! antwoordde Raffles eenvoudig.

— Maar wat dan? Men zal u opvisschen, men zal onmiddellijk zien dat gij een vreemde zijt, en niet Orlando di Bernezzo!

— Ik zal wel zorgen dat ik niet word opgevischt! antwoordde Raffles glimlachend. Lang voor de redders de plek van het ongeluk kunnen hebben bereikt, zal ik al naar de kust gezwommen zijn, waar mijn vriend mij op een afgesproken punt zal opwachten, om mij dan aanstonds uit de voeten te maken! Men zal vruchteloos naar u dreggen — en als uw lijk niet te voorschijn komt, zal men natuurlijk aan uw dood gelooven!

— Alles goed en wel — maar verondersteld dat Saletta en gij en nog eenige anderen u vergissen, en dat de „Castelnova” veilig en wel terugkeert?

— Dat zou in dit bijzondere geval niet wenschelijk zijn, tenminste wanneer gij uw plan wilt volbrengen, hernam Raffles. En gij zoudt mij dan wel toestemming moeten geven, om uw boot met opzet tot zinken te brengen!

— Die toestemming hebt ge bij voorbaat, als

ik daardoor slechts gelegenheid krijg om mij zekerheid te verschaffen! hernam Bernezzo op woesten toon. Wilt gij zweren, dat dit gesprek inderdaad heeft plaats gehad zooeven?

— Dat zweer ik! Het spijt mij dat het u ter oore is gekomen, maar nu het eenmaal geschied is, verberg ik u ook niets.

— Zij zenden mij dus wetens en willens den dood tegemoet? Nu, wij zullen wel zien! Maar thans nog een zeer ernstig bezwaar, graaf Palmhurst!

— Laat hooren!

— Men kent mij hier, al sedert jaren. Men kent ook mijn boot, die hier bijna een week tentoongesteld is geweest. Aan de startplaats zal men dus onmiddellijk zien dat er iemand anders mijn plaats heeft ingenomen!

— Dat zal men niet, graaf, want ik zal zoo sprekend op u gelijken, dat het verschil niet zal zijn op te merken.

— Gij zijt dus een tooneelspeler?

— Als de nood dringt — ja!

— Maar ik zelf dan? Er kunnen toch geen twee Bernezzo's hier rondloopen?

— Dat spreekt vanzelf! Gij moet u dan ook voor minstens den geheelen dag ver van hier ophouden. Ga bijvoorbeeld naar Mentone, naar Nizza — het doet er niet toe, als gij slechts niet hier blijft! Natuurlijk is er niets tegen, dat gij van uit de verte, maar dan eveneens vermomd, de geheele tragi-comedie gadeslaat!

— Ik zou mij moeten vermommen?

— Nu, ik wil u niet dwingen om u te grimmeeren! Het zou wellicht al voldoende zijn, als gij dien dikken knevel zoudt afscheren, en uw haar met een kleurmiddel zou behandelen! Verf het bijvoorbeeld donkerrood — rosblond — wat gij wilt! Maar doe het dan snel, want wij hebben niet heel veel tijd meer.

Di Bernezzo keek Raffles een oogenblik door-dringend en onderzoekend aan, en vroeg nu met geheel veranderde stem:

— En wilt gij mij nu eens zeggen, wat eigenlijk uw doel met deze geheele comedie is?

— Het is sport, waarde graaf! antwoordde Raffles glimlachend.

— Slechts sport? Maar het is waar, gij zijt een Engelschman! Toch blijf ik het zonderling vinden, dat een mij volslagen onbekend man zich aanbiedt, voor een vreemdeling zoo veel moeite te doen, en zelfs zijn leven in de waagschaal te stellen. Want of gij nu zwemmen kunt of niet — gij zoudt toch wel eens ernstig gewond kunnen worden bij de verwoesting van mijn boot, als zij tenminste werkelijk zoo slecht is als gij en Saletta gelooven!

— De boot is niet slecht, graaf, evenmin als de motor — integendeel, zij zijn uitstekend. Alleen — zij passen niet bij elkaar, dat is alles! Die motor hoort in een vliegmaschine — en met een veel zwakkere motor zoudt gij aan dat ranke scheepje nog vrij wat vaart kunnen geven! Nu kort en goed — aanvaardt ge mijn voorstel?

Di Bernezzo voerde nog even strijd met zich zelf en toen overwon zijn wraakzucht, bijgestaan door zijn weetgierigheid.

En vastberaden riep hij uit:

— Het blijft afgesproken! En als uw plan slaagt, dan zal ik alle redenen hebben om u te danken!

— Dat geloof ik haast niet! zeide Raffles koeltjes. Uw dankbaarheid zou ik nog maar eenigen tijd opschorten — gij zoudt er wel eens berouw van kunnen hebben.

Maar dat laatste had Raffles binnensmonds gezegd, zoodat Bernezzo het niet hoorde — —

Hoofdstuk III

De wedstrijd.

De noodige maatregelen werden nu spoedig genomen.

Di Bernezzo vertrok naar het hotel „dès Anglais”, waar hij en gravin Rita logeerden en

vertrok vandaar weer, zonder ook maar eenige bagage mede te nemen, om geen achterdocht te wekken.

Hij begaf zich langs een omweg naar een ver

afgelegen deel van de baai, waar hij, met een kijker gewapend, het verloop van den wedstrijd zou kunnen volgen, om vandaar binnen enkele minuten het station te bereiken, vanwaar hij dan zou kunnen vertrekken naar Nizza, waar hij zijn intrek zou nemen in het hotel „des Nations”.

Raffles had hem dit verzocht, in geval hij hem mededeelingen had te doen.

Maar alvorens zich naar zijn schuilplaats te begeven, trad di Bernezzo een kleinen kapperswinkel binnen, in een der voorsteden, liet zich daar zijn knevel afscheren en kocht een haarkleurmiddel, dat hij terstond aanwendde in een afgelegen hoekje van een groot plantsoen.

Hij werd er volstrekt niet schooner door, graaf Orlando di Bernezzo, maar dat kon hij gelukkig voorloopig niet zien, want hij had geen zakspiegel bij zich.

Wat Raffles betreft — hij zou niet Raffles geweest zijn, als hij op dergelijke onverwachtsche avonturen niet geheel en al was voorbereid.

Want zelfs op zijn vacantiereizen had Raffles in een goed verborgen vak van koffer of valies altijd nog wel een paar van die uitstekend gemaakte pruiken bij zich, waarmede de gewone tooneelpruiken in het geheel niet te vergelijken waren en een klein etui met kleurmiddelen en andere zaken, waarmede hij zijn gelaat binnen enkele oogenblikken een volkomen verandering kon doen ondergaan.

De verandering had in dit geval plaats in de kamer van Brand, in het hotel waar beiden logeerden en Raffles wist het groote gebouw zoo goed als onopgemerkt te verlaten, zoo niet sprekend, dan toch voldoende op Bernezzo gelijkend om het doel te bereiken dat hij nastreefde.

En terwijl hij zich naar de kade spoedde, waar de „Castelnova” gemeerd lag, begaf Brand zich, met wroeging en spijt in het hart, met een valies met kleederen naar het punt van de kust, dat Raffles hem had aangeduid.

Alles was thans gereed voor de eigenaardige onderneming, welke Raffles thans op touw had gezet.

Hij baande zich haastig een weg door de nieuwsgierigen, stapte in de wankele boot, die bij die gelegenheid reeds bijna omsloeg, zoo onvast lag zij op het water en bracht voorzichtig den motor in gang.

— Ik ben benieuwd of ik het punt van afgang heelhuids bereik! mompelde hij voor zich heen, toen hij zijn geheele lichaam voelde trillen en de roteerende motor met woest lawaai rondsnoerde.

Hij trachtte het toerenaantal zooveel mogelijk te temperen en kwam aan de startplaats, tien minuten voor het sein van vertrek zou worden gegeven.

Zijn naam en nummer werden afgeroepen door den starter, die met een groote witte vlag gewapend was, voor geval zijn startpistool niet mocht afgaan, hij antwoordde, kreeg zijn plaats tusschen de andere booten aangewezen en wachtte volkomen kalm op het sein van vertrek.

Rimpelloos strekte de baai zich voor hem uit.

Voor het eerst sedert vele jaren vertoonde geen enkel vaartuig zich op haar blauwe oppervlakte.

Heel in de verte, ternauwernood zichtbaar, lagen de boeien, welke de race-booten moesten rondren, om vervolgens den terugweg te aanvaarden.

Maar Raffles wist wel, dat hij die boeien waarschijnlijk in het geheel niet zou halen en hij glimlachte slauwtjes voor zich heen.

Hij trachtte de plek te bepalen, waar Brand zich moest ophouden, maar hij zag niets van den jongen man, die zich waarschijnlijk in het struikgewas verborgen had.

Toch wist Raffles, dat Brand met behulp van zijn sterk vergrootenden kijker, het geheele verloop van den wedstrijd wel zou kunnen volgen.

Daar klonk reeds het waarschuwingsein: „Halve minuut”.

Nog dertig seconden en de wedstrijd zou een aanvang nemen.

Het was zeer druk op de pier, waar anders de wedstrijd in het duivenschieten plaats had, en Raffles meende tusschen de toeschouwers die zich daar verdrongen, ook gravin Rita en Saletta op te merken, ofschoon hij er niet volkomen zeker van was, want daartoe was de afstand te groot.

Maar als zij het waren, dan had zeker zijn plan veel kans van slagen, want zij gaven niet het minste bewijs, ook maar een oogenblik te twifelen aan de identiteit van den man die daar aan het kleine stuurrad zat van de „Castelnova”.

Trouwens — Raffles wist wel, dat zijn dikke

zwarte snor, zijn zwarte pruik en zijn olijkleurige tint hem zeer veel op Bernezzo deden gelijken.

Alleen de kleur van de oogen week tamelijk sterk af, maar Raffles had dit zoo goed als het ging verholpen, door zijn oogharen diep zwart te kleuren en de oogen half dicht te knippen, zooals hij het ook Bernezzo had zien doen.

Hij dacht hier nog over na, toen het startpistool afging, en onmiddellijk schoten de booten der deelnemers als het ware met een sprong vooruit, onder een oorverdoovend geknetter der motoren.

Raffles had de boot in dien korten tijd voldoende kunnen bestudeeren, om althans te weten, hoe hij haar op gang moest krijgen.

Nu, wat de vaart betreft — daarover had hij zeker niet te klagen!

De „Castelnova” schoot als een pijl uit een boog vooruit, krakend in al haar gebindten, en als zij het maar had uitgehouden — wie weet of zij in snelheid de anderen niet had overtroefd!

Maar zij zou het niet uithouden, dat bemerkte Raffles reeds, toen de eerste 200 meters nauwelijks waren afgelegd, onder donderend lawaai van den rondsnoerende motor.

Het dunne hout kraakte bedenkelijk en Raffles voelde als het ware alle deelen trillend loswringen.

Hij matigde met opzet de vaart een weinig, om de anderen ver voor te laten komen en stuurde de boot vervolgens een weinig uit den koers, onmerkbaar, om geen achterdocht te wekken.

En toen er bijna 500 meter schoon water was tusschen de „Castelnova” en de minst snelle der voortschietende racebooten, gebeurde het onvermijdelijke.

Raffles kon duidelijk zien hoe de dunne planken van den romp als het ware uit elkander werden gedrukt, door de ongelooflijke kracht van den motor.

De eikengrondplank begaf zich, verschoof — en met een ontzettenden slag beukten de razend snel ronddraaiende cylindere van den rotatiemotor den geheelen voorkant van het bootje letterlijk tot splinters.

De stukken hout vlogen Raffles rakelings langs het hoofd en hij wist niets beters te doen, dan

zich haastig op zijde en overboord te werpen.

En het was ook hoog tijd, want de motor voltooide juist zijn vernielingswerk, hield toen op met draaien, omdat de benzinetank reeds onder water was en gaf nog met een laatsten, als het ware stuipachtigen slag, den geest.

De „Castelnova” zonk als een steen, met een hevig gesis, het gevolg van het plotselinge afkoelen van den sterk verhitte motor.

Binnen enkele seconden was zij onder den waterspiegel verdwenen, meegetrokken door de zware machine, en Raffles moest zich met een paar flinke slagen haastig van die plek verwijderen om niet te worden meegetrokken in de zuiging.

Hij keek slechts even om zich heen en toen hij bemerkte dat het ongeval ongeveer juist in het midden van de baan had plaats gegrepen en men zelfs met behulp van een kijker de ware toedracht onmogelijk had kunnen volgen, dook hij onder en begon met krachtige slagen onder water voort te zwemmen, de baai uit, in de richting van de kust.

Om de veertig meters kwam hij even boven, om diep adem te halen en dook dan onmiddellijk weer onder.

Maar hij had toch telkens tijd genoeg, om even rond te zien en zich te vergewissen van den stand van zaken.

Hij merkte aanstonds, dat de bestuurders van de racebooten zelfs niet achterom hadden gezien, wat onder zulk een sneltreinvaart ook zeker hoogst gevaarlijk zou zijn geweest.

Maar op de pier had men het ongeluk natuurlijk bemerkte, dat bleek onmiddellijk uit de golvende beweging, welke hij onder de toeschouwers waarnam.

Hij was reeds vijf malen bovengekomen, toen hij bemerkte, hoe een snelle toerboot, bemand met een zestal heeren in wit flanel van de pier afstak en zich naar de plek van de ramp spoedde.

En hij berekende, dat zij voor dien afstand van twee en een halve kilometer minstens zeven of acht minuten zou behoeven.

In dien tijd kon hij al ver zijn.

Toen hij nogmaals het hoofd boven water hief, om adem te halen, zag hij ook van de kade een drietal booten de baai invaren, waarschijn-

lijk politiebooten, die eveneens hulp kwamen bieden.

Hij lachte zachtjes voor zich heen, zeer tevreden met het resultaat van zijn onderneming.

Want toen de toerboot eindelijk de plek had bereikt, waar eenige ronddrijvend wrakhout het juiste punt aanduidde, waar het ongeluk was geschied en daar begon rond te varen, toen was Raffles al zoover van die plek verwijderd, dat het zoo goed als onmogelijk zou zijn, dat iemand hem zou zien gedurende de enkele tellen, welke hij even het hoofd boven water hief, om zijn longen met lucht te kunnen vullen.

Hij had zich met opzet zeer dun gekleed, alleen in zijn flanellen pak en het zwemmen in het door de zon verwarmde water kostte hem niet de minste inspanning — het was een waar genot!

Nog een kwartier en hij was zoover, dat hij zonder gevaar van te worden gezien aan de oppervlakte kon blijven zwemmen, met een rustigen schoolslag, die zijn armen niet boven water bracht.

Als hij nu en dan eens omkeek, of zich op een zijde wierp, om den slag af te wisselen met een zijslag, die de bewondering zou hebben opgewekt van iederen kenner, zag hij het bootje nauwelijks meer en de pier met de bezoekers slechts als een vage, onduidelijke massa.

En hij zwom bedaard verder, zonder zich al te zeer in te spannen, ruim een uur achtereen, tot hij ten slotte de boomen gewaar werd, welke de plek aanduidden, waar Brand zich moest bevinden, aan den oever van een soort inham, waar zich op dat tijdstip wel geen menschen zouden bevinden.

Hij zwom daarheen en toen hij nog een honderdtal meters van de kust was, zag hij Brand te voorschijn treden met zijn kijker voor het oog, die de zee afzocht.

Hij stak even zijn hand op, om hem de plek aan te wijzen waar hij zich bevond, dook onder, herhaalde dit nog eenige malen, voelde toen het zand onder de voeten en waadde naar de plek, welke Brand hem aanduidde en vanwaar het volkomen onmogelijk was, de stad Monaco in haar schitterende blankheid te zien liggen.

Zoodra hij Brand kon beroepen, riep hij vroolijk uit:

— Daar ben ik, mijn waarde! Alles veilig hier?

— Geen mensch te zien! Geheel uitgestorven! Iedereen is naar den wedstrijd gaan kijken en de villa's liggen veel verderop! Haast je — en trek maar spoedig droog goed aan!

Raffles stapte aan land, schudde zich als een natte poedel, trok de kletsnatte pruik van het hoofd, die zich evenwel uitstekend bleek te hebben gehouden, ontdeed zich van den zwarten knevel en trok in de luwte van een dicht boschje het flanellen pak uit.

Met behulp van den ruigen handdoek, dien Brand hem toestak, droogde hij zich af, nu en dan zachtjes voor zich heenlachend, wentelde zich even in het door de zon gestoofde, bijna sneeuw witte zand en riep vroolijk uit:

— Het is prachtig geslaagd, beste Brand! Heb jij er iets van kunnen zien?

— Alleen het zinken van de boot — van de rest niets, daartoe was het te ver af. En ik verzeker je dat ik in groote ongerustheid heb verkeerd. Hoe gemakkelijk hadt je kunnen worden getroffen door rondvliegende deelen van de vernielde schuit!

— Zij vlogen mij dan ook rakelings genoeg langs het hoofd! hernam Raffles glimlachend.

— En dat alles voor niets — voor een gril — ten pleziere van een wildvreemden Italiaan, die eigenlijk zijn eigen zaken maar had moeten opknappen! Geen voordeel hoegenaamd — alleen maar last, tijdverlies en een nat pak!

Raffles was juist doende, zijn gespierde armen te steken in de mouwen van een dun zijden jakje, toen hij met deze bezigheid ophield, om Brand verbaasd aan te zien.

— Wat praat je toch? zeide hij toen langzaam. Je verbeeldt je toch hoop ik niet, dat ik bijna anderhalf uur heb gezwommen, een splinternieuw flanellen costuum heb bedorven, in een boot heb gezeten die mij trachtte te doden, kortom mij al die moeite heb gegeven ter wille van mijnheer den graaf di Bernezzo?

— Waarom dan in 's hemelsnaam? riep Brand verbaasd uit.

— Wel — natuurlijk om mijn voordeel te doen met de omstandigheid, dat ik op het oogenblik di Bernezzo en hij eigenlijk gezegd niemand is!

— Ben jij di Bernezzo? Geen sprake van — je bent een lijk!

— Slechts betrekkelijk, mijn waarde — zeer

betrekkelijk! Ik ben het slechts zoolang als ik zelf verkies!

— Maar het doel van deze comédie? Wil je me dat eens uitleggen? Wat heb je er aan tijdelijk in de huid van di Bernezzo te steken?

— De vraag is tamelijk naief! Weet je niet dat de man schatrijk is?

— Dat weet ik — maar ik kan niet inzien....

— Wel, ik behoef mij slechts te vertoonen, vanavond bijvoorbeeld, als het verschil in de kleur van onze oogen niet al te zichtbaar zal zijn en men zal mij stellig aanzien voor den graaf — — —

— Hoe kan men dat, als je twee uur geleden verdronken bent!

— Als ik zeg men — dan was dat slechts bij wijze van spreken! Ik zal wel zoo verstandig zijn, om mij niet aan degenen te vertoonen, die van mijn jammerlijk uiteinde getuige zijn geweest, maar alleen aan mijn lieve echtgenoot!

— Maar die weet ook niet beter of je bent verdronken! riep Brand uit. Ik heb haar duidelijk gezien onder de toeschouwers op de pier, voor ik mij hierheen begaf, in gezelschap van dien Saletta!

— Dat doet er niets toe, hernam Raffles schouderophalend, terwijl hij zijn voeten stak in de schoenen, welke Brand hem overhandigde. Zij moet dan maar denken, dat ik uit den dood herrezen ben! Het is mij volslagen onverschillig hoe zij dat opvat!

— Maar di Bernezzo? Hij zal terugkeeren!

— Niet voor morgen! En als ik het noodzakelijk acht, keert hij voorloopig in het geheel niet terug! Wij hebben immers middeltjes genoeg om hem dat te beletten, als het noodig mocht zijn!

— Nu goed — ik neem aan dat je gravin Rita zeer hebt doen ontstellen door je plotselinge terugkeer en nu tegenover haar geplaatst bent! Wat zal het nut daarvan kunnen zijn?

— Het nut ligt in de omstandigheid, dat gravin Rita de schoonste juweelen heeft, welke men zich maar kan voorstellen! Het nut ligt voorts hierin, dat ik zonder eenige moeite mij zal kunnen meester maken van het geld, dat de graaf in zijn secretaire bewaart! Geen inbraak, geen gevaar voor ontdekking, geen opoffering van mijn nachtrust — een kleine handbeweging en

de zaak is beklonken! Misschien zou ik deze werkwijze niet toepassen als het iemand anders betrof — maar ik heb van dien Bernezzo dingen gehoord, die mij zeer tegen hem hebben ingenomen. Als zijn vrouw hem bedriegt, dan heeft hij dat voor een groot gedeelte aan zichzelf te wijten. Dat ten eerste. Hij is een speler, een drinker, een ruwe klant, die zijn vrouw hoofdzakelijk heeft beschouwd als een van zijn mooie paarden, waarmede hij trotsch kan pronken. Hij heeft hier in Monaco al tienduizenden ponden sterling gewonnen, om ze dadelijk weer te verliezen, hij is een ijdele pochhans en ik heb er geen aasje berouw van, als het mij gelukt, hem deze poets te bakken!

— Maar als dan alles aan het licht komt, zal hij ook niet meer gelooven, dat er iets waar is van het gesprek, dat zijn vrouw met Saletta heeft gevoerd!

— Des te beter! Dat voorkomt een bloedbad, want ik acht dien Bernezzo inderdaad wel in staat, zijn vrouw eenvoudig overhoop te schieten en haar minnaar eveneens. Voor dergelijke dingen zijn de rechters hier in Italië zeer toegeeflijk, naar ik heb gehoord.

Raffles was op dat oogenblik al bezig, zijn das onder de slappe boord van zijn overhemd te strikken, terwijl Brand doende was, het kletsnatte, flanellen pak te begraven in een kuil onder het zand.

De jonge man zuchtte eens en zeide hoofdschuddend:

— Ik vrees dat er van die heele zaak niets terecht komt!

— En waarom zou er niets van terecht komen?

— Omdat het immers zeer wel mogelijk is dat Saletta en Rita reeds vandaag vertrekken!

— Komaan — dat is te dwaas! Zoover kan zij niet gaan, zonder zich hier voorgoed onmogelijk te maken! Zij behoort toch minstens, al was het maar voor den vorm, het resultaat af te wachten van het dreggen naar haren echtgenoot! Zij zal minstens tot morgen moeten wachten, dat staat vast. Reeds de voorzichtigheid gebiedt het haar. Want weliswaar is er hier geen sprake van een directen moordaanslag en geen enkele rechtbank zou Saletta durven veroordeelen, maar toch is het verstandiger, als zij geen aanleiding geeft tot argwaan.

- Dus je wilt, reeds vanavond een slag slaan? de kleur van mijn oogen mij dadelijk verraden! Ben je klaar?
- Wanneer ik het uitstel tot morgen zal het te laat zijn! Overdag is het trouwens te gevaarlijk om mij dan te vertoonen, want dan zou — Ja Edward — wij kunnen gaan, als je wilt!
- Vooruit dan — nu begint het aangenaamste gedeelte van mijn aardig plannetje!

Eindelijk gevonden!
De Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk IV.

Onverwachte terugkeer.

Het was reeds ongeveer half tien in den avond, toen Raffles zich gereed maakte, om zich te begeven naar het groote hotel, waar het echtpaar di Bernezzo zijn intrek had genomen.

In den loop van den middag had hij de gangen van Rita zoowel als van Luigi Saletta laten na-gaan en Brand had hem trouw rapport uitgebracht en daaruit was Raffles gebleken, dat de weduwe, zooals zij zich zeker beschouwde, geenszins ontroostbaar was, maar reeds nu klaar-blijkelijk de noodige maatregelen nam, om zoo spoedig mogelijk uit Monaco te kunnen vertrekken.

Reeds in den laten middag was zij haar koffers gaan pakken en een paar keeren was zij in gezelschap van Saletta geweest, die eveneens in zijn hotel aanstalten tot vertrek maakte, ofschoon hij eerst voornemens was geweest, tot in het begin van den herfst daar te blijven.

Met die wetenschap toegerust en overtuigd dat hij niet langer mocht aarzelen, begaf Raffles zich, nog altijd vermomd als Orlando di Bernezzo, naar het Hotel des Anglais, hetwelk te midden van een prachtig en uitgestrekt park is gelegen, ten dienste van de gasten.

Hij had zich dien dag met opzet buiten Monte Carlo gehouden, teneinde zijn plannen niet te doen mislukken, want een ontijdige herkenning zou veel, zoo niet alles bederven.

Brand had zijn instructies ontvangen en James Henderson was gewaarschuwd, de reusachtige chauffeur van Raffles, die in een afzonderlijk

hotel logeerde, en daar trouw de wacht hield bij de groote auto, welke Raffles voor den tijd van een paar weken gehuurd had, om daarmede uitstapjes in den omtrek te kunnen maken.

Hij nam voor het hek afscheid van Brand, die hem niet zonder ongerustheid zag vertrekken, en volgde de breede, tamelijk helder verlichte laan, die van het hek uitliep op de groote vestibule, en het daarvoor gelegen terras van het hotel, toen hij ongeveer halverwege verrast stilstond.

Zijn scherp oog had een donkere gedaante meenen te ontwaren, die zich blijkbaar verborgen wilde houden, en zich nu bewoog terzijde van de laan, in de schaduw van een cactushaag, die hier ter plaatse de laan begrensd.

Raffles stapte wat terzijde, om over den grasband te kunnen loopen, en matigde zijn schreden.

De man die daar voor hem uitliep, op ongeveer tien passen, deed blijkbaar alle moeite om niet te worden gezien.

Maar waarom?

Raffles hield niet van die rondsluipende gedaanten als hij zelf voornemens was, een tamelijk gevaarlijke onderneming op touw te gaan zetten.

Misschien had Bernezzo wel gebabbeld, zijn mond niet kunnen houden, de zaak was wellicht ter oore gekomen van de politie, die waarschijnlijk argwaan had gekregen en nu overal haar geheime beambten liet rondsnuffelen!

Het was wel mogelijk dat Raffles zich ver-

giste, maar hij was er de man niet naar, om zich dienaangaande niet dadelijk zekerheid te verschaffen.

Hij verhaastte dus zijn onhoorbare schreden, gereed om handelend op te treden, maar zorgdragend, dat er een afstand van eenige meters bleef tusschen hemzelf en den man die daar voortsloop.

En nu ging hij een zijweg in, blijkbaar met het doel, het hotel te naderen op een wijze, die hem minder gemakkelijk in aanraking zou brengen met een van de gasten.

Want door het hoog opgaand geboomte heen, kon men van deze plek gemakkelijk een gedeelte van het helder verlichte terras overzien, waar onder de rood en wit gestreepte, reusachtige parasols, die in alle richtingen konden worden veresteld, vrij wat gasten genoten van den verrukkelijken avond.

In het midden van dezen zijweg ongeveer schommelde slechts een enkele electrische lamp en Raffles zorgde, dat hij den geheimzinnigen man zou hebben kunnen inhalen, juist wanneer deze zich bij de lamp bevond.

Toen dit het geval was, kuchte Raffles zachtjes met de hand in zijn zak om de kolf van zijn revolver geklemd.

De man die voor hem liep keek onmiddellijk verschrikt om, en ondanks zichzelf liet Raffles een zachten uitroep van verbazing, ongeduld en afkeuring hooren.

Want de man die hem daar zijn wit en vertrokken gezicht toewendde was Orlando di Bernezzo!

Een oogenblik keken de beide dubbelgangers elkander zwijgend aan en toen zeide Raffles, half spottend, half toornig:

— Een vreemde ontmoeting, graaf! Ik dacht dat gij nog steeds te Nizza zoudt zijn!

— Ik kon het daar onmogelijk langer uithouden! bromde Bernezzo. Gij weet niet wat het is, om ver van de plaats te moeten vertoeven, waar zich de vrouw bevindt, die u achter uw rug bedriegt!

— Misschien toch wel! antwoordde Raffles rustig. Maar dat is de kwestie niet. Wij hadden afgesproken, dat gij pas morgen terug zoudt keeren!

— Afgesproken? Ik herinner mij er niets van!

En al was dat wel het geval — mijn gevoel van wraakzucht is sterker dan alles! Saletta is in het hotel!

— Dat wist ik! Maar dat was toch geen reden, om zoo hals over kop terug te keeren?

— Dat kan ik zelf het best beoordeelen! bromde Bernezzo. Overigens — het is mij eigenlijk een raadsel, dat ik u nog altijd onder deze vermomming aantref! Waartoe dient die comedie?

— Pardon graaf — ik heb ook mijn kleine geheimpjes! antwoordde Raffles glimlachend. Maar hoe het ook zij, ik had liever gezien, als gij nog wat waart weggebleven!

— Maar waarom dan toch? Gij zult mij toch niet willen beletten, wraak te nemen op die bedriegster? Ik zeg u dat ik het daarginds niet langer meer kon uithouden! Zoodra de duisternis begon te vallen ben ik teruggekeerd, en hierheen geslopen! Ik heb gezien hoe Saletta hier binnenging — — —

— Dat is nog geen bewijs! Hij kan wel een bezoek aan iemand anders hebben gebracht!

— Praatjes voor de vaak! riep di Bernezzo op woesten toon. Ik heb hen beiden nog geen kwartier geleden op het balcon van haar kamer gezien!

— In het donker?

— In haar kamer brandde een lamp! Ik heb hem duidelijk kunnen onderscheiden! Een oogenblik heb ik zelfs in beraadgestaan, of ik hem niet onmiddellijk zou neer schieten!

— En waarom hebt gij het nagelaten?

— Omdat de afstand te ver was!

— Dat is in ieder geval een geldige verontschuldiging! hernam Raffles glimlachend. En wat waren nu eigenlijk uw plannen als ik vragen mag?

— Wel, die plannen hebt gij mij immers zelf aan de hand gedaan! Ik wilde hen bespieden en in het geheim nagaan en zoodra ik zekerheid zou hebben, zou ik wel weten hoe ik mijn eer zou moeten wreken! Dat kunt gij gerust aan een Italiaan overlaten, graaf! Geloof gij, dat ik dadelijk zou worden herkend?

Raffles monsterde even bij het licht van den electrischen bol het gladgeschoren gelaat en het rosachtige haar, dat inderhaast vrij onregelmatig gekleurd was en van kastanjebruin tot vuurrood liep, glimlachte eens en antwoordde toen:

— In het donker zoudt gij zeker niet zoo spoedig te herkennen zijn — maar het oog van een echtgenoot ziet scherp!

— Dat is mij ook onverschillig! riep di Bernezzo heftig uit. Als ik slechts de gelegenheid krijg, hen onbemerkt na te gaan! Wat zegt gij van de kleeren?

Nu pas wijdde Raffles meer aandacht aan het uiterlijk van den vertoornden echtgenoot en hij zag dat de man zich als visscher verkleed had, met een wijde broek aan, een blauwe trui, een kort, gelapt buisje, grove schoenen en een lakensche baret en hij kon een lachje niet weerhouden toen hij antwoordde:

— Gij ziet er werkelijk prachtig uit en gij zoudt op ieder bal-masqué stellig een prijs behalen!

— Drijf er den spot niet mee, graaf! riep di Bernezzo woedend. Gij kent mij nog niet, als gij gelooft, dat ik mij ongestraft laat beetnemen. En nu zal ik u moeten verzoeken, deze vermomming onmiddellijk af te leggen, die geen nut meer heeft en mij verder mijn gang te laten gaan! Ik ben u erkentelijk, dat gij mij in de gelegenheid hebt gesteld, mij zekerheid te verschaffen en gij kunt over mij beschikken als — —

— Als ik ooit in dezelfde omstandigheden mocht verkeerden? viel Raffles hem glimlachend in de rede. Daarop bestaat al heel weinig kans.

— Onder gentlemen zijn er altijd wel gelegenheden te scheppen, om elkander een dienst te bewijzen! hernam di Bernezzo. En verwijder u nu, als ik u verzoeken mag — de rest gaat mij alleen aan!

— Pardon — maar met die opvatting ben ik het in het geheel niet eens! zeide Raffles rustig. Gij komt onverhoeds terug, gij dreigt mijn plannen in de war te sturen — —

De Italiaan deed een stap achteruit, keek Raffles een weinig wantrouwend aan en herhaalde toen:

— Uw plannen? Welke plannen? Wat bedoelt gij?

— Daarop kan ik u helaas niet in den breede antwoorden, graaf! Laat het u voldoende zijn als ik u zeg, dat uw onverwachte terugkeer mij zeer lastig en onaangenaam is!

— En waarom, als ik u vragen mag?

— Ik zeide u reeds, dat ik daarop niet kan

antwoorden! Komman, graaf — gij moet toch begrijpen, dat men zich niet ter wille van den goeden klank van uw naam zooveel moeite en opofferingen getroost als ik gedaan heb! Lieve hemel, uw boot had mij wel kunnen vermoorden!

— Gij hebt het zelf aangeboden! hernam di Bernezzo kortaf.

— Ik denk er dan ook niet aan om mij te beklagen, maar ik wil alleen niet, dat ik door uw onhandigheid mij de vruchten zou zien ontgaan van mijn moeite!

— Daar begrijp ik niets van! riep di Bernezzo wenkbrauwfronsend. Moet dat een grap voorstellen? Als gij het niet deedt om mij te helpen — voor den duivel, waarom deedt gij het dan?

— Ten derde male en nu voor het laatst, graaf — dat is mijn klein geheim!

Een oogenblik keken de beide mannen elkander strak aan en toen wendde di Bernezzo zich af om haastig verder te gaan, maar hij voelde vijf krachtige vingers om zijn pols en op hetzelfde oogenblik kreeg hij de gewaarwording als werd er met een speld of naald in zijn hand geprikt.

Hij was echter veel te driftig om daar aanstonds acht op te slaan en siste:

— Wat beteekent dat? Waarom houdt ge mij vast? Laat mij onmiddellijk gaan, als gij niet wilt dat ik geweld gebruik!

Raffles glimlachte flauwtjes, terwijl hij ten antwoord gaf:

— Praat niet zoo dwaas, graaf! Iemand als gij gebruikt tegen iemand als ik geen geweld, bedenk dat! Ik wil niets afdingen op uw spierkracht — maar dat is menigmaal niet voldoende.

— Maar waarom wilt ge mij weerhouden? Ik wil mijn vrouw betrappen!

— Dat zal ik wel voor u doen, graaf!

— Ik wil dien Saletta neerschieten!

— Dat zal ik daarentegen niet doen, wees daar maar zeker van!

— Wilt ge nu mijn pols loslaten?

— Neen, want dan zou ik u misschien uit het oog verliezen!

— Weet gij, graaf, dat dit alles verdacht op..... bedriegerij begint te gelijken?

— Gij gebruikt daar een leelijk woord, dat ik u niet gaarne zou nazeggen!

Ik geef echter onmiddellijk toe, dat mijn plannen met u wel iets anders beoogden, dan u bij te staan in uw wraakzuchtige voornemens! Ik wil er u alleen maar aan herinneren, dat gij volstrekt niet zeker weet of uw vrouw u wel bedriegt!

— Maar die zekerheid wil ik mij juist verschaffen! riep di Bernezzo op woesten toon. En laat mij nu gaan, want anders....

Maar hij voltooide, den zin niet, wankelde even, bracht snel de vrije hand aan het voorhoofd, en stamelde:

— Wat voel ik mij vreemd! Het is alsof ik duizelig word — en alle vormen vervagen voor mijn blik! Wat hebt ge met mij gedaan? Zijt ge een vijand? Wilt ge mij dooden?

— Daarvan is in het geheel geen sprake, graaf! antwoordde Raffles koeltjes. Gij behoeft u volstrekt niet ongerust te maken — het heeft niet veel te beteekenen! Gij zult alleen maar uw bewustzijn verliezen — tot zoolang als ik het verkies!

— Dan heb ik dus goed gezien — dan zijt gij... een bedrieger! Maar ik zal... ik zal om hulp roepen.... ik zal u laten.... arresteeren....

Maar zijn stem was reeds zoo zwak, dat hij zich ternauwernood verstaanbaar kon maken, en reeds moest Raffles hem ondersteunen, om hem voor vallen te behoeden.

De oogen van di Bernezzo kregen een glazige uitdrukking, zijn mond hing half open, zijn lichaam werd slap, en hij zou neergezonken zijn, als Raffles hem niet behoedzaam terzijde van den weg op het gras had neergelegd, in de volkomen ondoordringbare schaduw van een dichtbegroeid boschje.

Hij keek een oogenblik op hem neer, en mompelde:

— Dat heeft die lastige spelbreker aan zichzelf te wijten! Ik houd niet van menschen die zich niet aan hun afspraak houden. Nu kan hij mij tenminste niet meer in de wielen rijden. Laat ons eens zien of hij nog iets bij zich heeft dat ons van nüt kan zijn.

Raffles knielde naast hem neer, knoopte het buis open, en vond in den binnenzak een kleine portefeuille, die visitekaartjes, een paspoort, eenige brieven, en een paar uitnodigingen bevatte.

Hij stak de portefeuille glimlachend bij zich, waarvan hij den inhoud bekeken had bij het licht van zijn zaklantaarn, richtte zich toen op, en bood op zoo voortreffelijke wijze het lokkend gekweel van den merel na, dat aanstonds in de hooge toppen der boomen enkele vogels uit hun slaap ontwaakten en antwoord gaven.

Hij wachtte eenigen tijd, en toen antwoordde in de verte een nachtegaal met langaangehouden, hoogen triller.

Nog een paar malen werden de seinen herhaald, en toen stond Brand, alsof hij uit den grond verrees, eensklaps voor Raffles, tamelijk verbaasd hem daar te vinden.

— Is alles nu al afgelopen? vroeg hij fluis- terend. Dat is toch bijna onmogelijk?

— Ik ben zelfs nog niet in het hotel geweest! antwoordde Raffles op denzelfden toon. Dat is niet mijn schuld, maar dat heb ik te danken aan — dien daar!

En hij wees naar het roerlooze lichaam van Bernezzo.

Brand boog er zich over heen, herkende hem, richtte zich vol verbazing weer op en vroeg:

— Wat heeft dat nu te beteekenen? Hoe komt hij hier? Wat scheelt hem?

Met enkele woorden lichtte Raffles Brand in, die met een verwonderd gezicht toelusterte, en daarop hoofdschuddend fluisterde:

— Dat is wat moois! Wat moeten wij nu met hem aanvangen?

— Hij moet hier natuurlijk weg!

— Maar ik kan dien zwaren man onmogelijk alleen en ongezien hier wegstrijgen!

— Dat begrijp ik wel. Daar heb je Henderson bij noodig. Haal hem spoedig, breng hem ongemerkt hier, en zuiver het park van de tegenwoordigheid van dezen lastpost! Je kunt de auto gemakkelijk sluiten, en hem daarin wegvoeren zonder dat het gemerkt wordt.

— Waarheen?

Raffles dacht even na alvorens hij antwoordde:

— Het is voldoende, als hij mij vannacht maar niet lastig valt. Breng hem dus eenvoudig buiten Monte Carlo, zet hem uit de auto, laat Henderson bij hem wachten, onthoud goed de plek, en keer dan dadelijk terug, om mij te komen halen — mij, de juweelen en het geld naar ik hoop!

— Kun je het veilig doen?

— Het zal niet zoo gemakkelijk gaan als ik het wel gewenscht had, want Saletta is op het oogenblik bij haar! Ik hoop dat hij spoedig weggaat — en anders zal ik hem moeten wegzen-den! En nu voortgemaakt, anders wordt het te laat!

Brand snelde weg in de duisternis, keerde terug met Henderson, die zich hoegenaamd niet verwonderd toonde, en met de hulp van den

Hercules werd de bewustelooze Italiaan weggedragen door een klein zijhek van het park, dat Raffles reeds vroeger had ontdekt, en waarvan het slot met een looper al heel gemakkelijk te openen viel.

Toen Raffles het geluid hoorde van een snel wegrijdende auto haalde hij verlicht adem, en bromde:

— Nu kan ik tenminste ongestoord mijn gang gaan!

Hoofdstuk V.

Het geld en de juweelen.

Raffles keerde langs den zijweg weder terug naar de hoofdlaan, en volgde die, in de richting van het terras.

Er zaten thans nog een tiental gasten, en daar hij er volstrekt niet op gesteld was, dat deze den doodgewaanden Bernezzo zouden herkennen, trok hij den breeden rand van zijn flambard diep in de oogen, boog zijn hoofd een weinig, en liep snel de treden van het terras op, om vervolgens de schemerachtig verlichte vestibule binnen te treden.

De eerste die hem daar tegemoet trad was de portier, en zijn vermommening was zeker zeer goed, want de man schrok hevig, en stotterde:

— Zijt gij het, mijnheer de graaf?

— In levenden lijve, goede vriend! antwoordde Raffles, en hij bootste op verbluffende wijze het eenigszins rasperige keelgeluid van den Italiaanschen graaf na. Mijn vrouw is zeker op haar kamer?

De portier was een man, die al heel wat van de wereld had gezien, en hij was beducht voor een schandaal in het deftige hotel.

Hij trad al op zijn loge toe en zeide gedienschtig:

— Ik zal Mevrouw even waarschuwen, dat gij er zijt, graaf! Vindt gij het niet beter, als ik Mevrouw de gravin eerst voorzichtig op de hoogte stel?

Maar Raffles hield hem glimlachend tegen, en zeide:

— Dat is volstrekt niet noodig! Mijn vriend Saletta is zeker bij haar?

De portier was aan veel zaken gewend, maar die kalmte verblufte hem toch wel een weinig.

De echtgenoot scheen er zelfs bij te glimlachen!

Maar het was een heele opluchting voor hem, en hij antwoordde dan ook haastig:

— Mijnheer Saletta is zooeven gekomen, graaf! Hij kwam — hij bracht een bezoek — natuurlijk om Mevrouw de gravin te troosten over het vreeselijke verlies! Neemt mijnheer de graaf het mij erg kwalijk als ik hem vraag hoe het mogelijk is, dat men hem heeft dood gewaand, terwijl hij nu — —

— In levenden lijve voor je staat? vulde Raffles glimlachend den zin aan. Nu, het had niet veel gescheeld, of ik had er het loodje bij gelegd! Ik heb mij vastgeklampt aan een stuk wrak-hout van een boot, en daarmee ben ik door den sterken stroom die er stond ver van de plek weggedreven, waar het ongeluk plaats vond, om ten slotte opgepikt te worden door een visschersvaartuig, dat mij naar Marseille bracht, vanwaar ik natuurlijk zoo spoedig als ik maar kon ben teruggekeerd.

De portier was blijkbaar geen bevaren man, want hij knikte grijnslachend en volijverig met zijn dik hoofd en sprak:

— Dan moogt gij wel van geluk spreken, mijnheer de graaf! Wat zal iedereen verbaasd hebben opgezien!

— Nog maar heel weinig personen weten het, goede vriend! En ik zal je moeten verzoeken, er ook niet verder over te spreken voor ik je

er verlof toe geef! En nu ga ik spoedig naar de kamer van mijn vrouw! Ik wil haar eens gaan verrassen — wat zal zij er van opzien!

En Raffles liep al naar de lift, terwijl de portier alle gelegenheid kreeg om na te denken over de vraag, hoe mevrouw de gravin die verrassing wel zou opvatten, waarbij hij ten slotte tot de overtuiging geraakte, dat zij ze wel niet onder de aangename zou rangschikken.

Maar Raffles stond reeds in het lifthokje, dat met hem als eenige passagier naar boven ging en dat hij op de tweede verdieping weer verliet.

Hij wist het nummer van de kamer zeer goed, daar hij dat reeds van te voren had geïnformeerd en een minuut later stond hij voor een deur stil en klopte aan.

De deur was zeker op slot, want hij kon de kruk niet omdraaien.

Een ongeduldige vrouwenstem daarbinnen riep:

— Wie is daar? Ik kan nu niet gestoord worden!

— Ook niet door je eigen man, Rita? vroeg Raffles.

Daarbinnen klonk een schelle kreet, onmiddellijk gevolgd door een driftig gefluister, haastige schreden kwamen in de richting van de deur, een sleutel draaide in het slot om en Raffles keek nu in het sneeuwwitte, strakke gelaat van Rita, waarin de oogen wijd waren opengesperd.

Hij deed een stap naar voren — en zij deed er twee naar achteren, terwijl zij hem strak bleef aanzien, met half geopenden mond en een uitdrukking van ongeloof en zelfs van ontzetting op haar gelaat.

Raffles was binnentreden en had de deur achter zich dicht gedaan.

Met opzet hield hij zijn hoed op, om de kleur van zijn oogen niet aanstonds te verraden.

Hij keek even rond, zag de half gevulde koffers en toen bleven zijn blikken gevestigd op Saletta, die met een verwrongen gelaat midden in de kamer stond en nu een zenuwachtig lachje liet hooren, terwijl hij met uitgestoken hand op hem toekwam.

— Het doet me genoegen, Orlando, dat je weer levend in ons midden bent, zeide hij op schorren toon. Je ziet ons natuurlijk zeer ontwaan — ik bedoel zeer onthutst over je plotselingen terugkeer! Wij dachten stellig dat je ver-

dronken waart — dat het ongeluk met de boot een noodlottigen afloop had gehad! Wil je me geen hand geven?

Raffles keek hem strak aan en antwoordde langzaam:

— Niet voordat het is uitgemaakt, Saletta, of jij al of niet wist, wat mij met die boot boven het hoofd hing!

— Dat zou ik geweten hebben? riep Saletta uit, terwijl hij een snellen en schuwen blik met Rita wisselde. Hoe kom je er op!

— O, men heeft soms van die ingevingen! hernam Raffles langzaam.

Hij liet zijn blikken nogmaals door de kamer waren en hernam:

— Werden de koffers reeds gepakt? Dat is wel wat heel vlug, vindt je ook niet?

Rita moest een paar malen slikken, voor zij op onzekereren toon kon antwoorden:

— Wij wilden — — ik wilde geen oogenblik langer blijven op deze plek, waar jij — — dat begrijp je toch zelf wel, nietwaar?

— Ik begrijp het ten halve, Saletta — ik zal je nog wel terugzien, maar ik verzoek je heen te gaan, want ik heb met mijn vrouw te praten!

Saletta boog het hoofd, maar toen Raffles zich wat afwendde, om een paar woorden met Rita te wisselen, wierp de jonge man hem een blik vol woesten haat toe en achter zijn rug balde hij dreigend de vuist.

Hij ging naar een stoel, nam er zijn overjas en hoed af, maakte een hoffelijke buiging voor Rita en wendde zich toen tot den gewaanden echtgenoot met de woorden:

— Wat je zoeven zeidet, Orlando, kun je niet verantwoorden! Ik wist niets van wat je zou kunnen overkomen in die boot.

— En toch ben je deskundige? Je hadt mijn boot herhaaldelijk bezichtigd? Nu, wat kan het mij ook eigenlijk schelen — ik houd je niet langer op, Luigi!

Zwijgend ging Saletta hem voorbij, en een oogenblik daarna had hij het vertrek verlaten.

Raffles wachtte tot de deur weer gesloten was, en wendde zich toen tot de vrouw, die nog altijd op dezelfde plek stond, als het ware verpletterd door dezen plotselingen terugkeer.

Zorg dragend dat hij zooveel mogelijk in de

duisternis bleef, en nog altijd met den hoed op het hoofd, begon Raffles:

— Komaan Mevrouw, stem toe, dat de verassing goed geslaagd is!

— Wat is er gebeurd? vroeg Rita op scherpen toon. Waar ben je zoolang gebleven? Hoe is het mogelijk dat men je heeft kunnen redden, en dat je niet eerder bent teruggekeerd!

— Veel vragen op eens, en die ik in het kort wil beantwoorden, Madame! Ik heb rondgedreven op een stuk van mijn boot, de stroom voerde mij in de richting van de open zee, een visschersschuit pikte mij op, ver van de plek waar het onheil plaats vond, en er ging dus heel wat tijd verloren, zooals gij wel zult begrijpen! Heb je mij erg gemist?

Rita kneep de lippen op elkaar, keek Raffles strak aan, en antwoordde toen:

— Je weet op een haar na, Orlando, hoe ik over je denk! De vraag is dus volkomen overbodig!

— Je wilde al heengaan?

— Zooals je ziet!

— Alleen?

— Wat doet het er toe? Zou je je er om bekommerd hebben, als je verdronken waart?

— Die opmerking getuigt niet van veel tact, en ook niet — van veel liefde, Madame! Maar ik neem het je volstrekt niet kwalijk, Rita! Wij weten zeer goed wat wij aan elkander hebben nietwaar?

— Als wij dit dan zoo goed weten, waarom blijven wij dan eigenlijk bij elkander? vroeg de vrouw, terwijl haar oogen fonkelden, en haar stem van drift trilde. Maar wat vraag ik — ik weet de reden heel goed! Je wilt mij niet laten gaan — of anders alleen maar als een bedelares! En dat zal ik niet dulden!

— Waardoor wij weder aan het punt van uitgang terug zouden komen! Wij zullen dan ook maar niet te veel praten, Madame, maar liever handelen! Mijn sleutels?

— Weet je niet waar je die gelaten hebt?

— Ik ben het vergeten, Madame — de opwinding — — de doorgestane angst — —

— Daar liggen ze, op mijn secretaire! zeide Rita kortaf.

Raffles trad op den sleutelbos toe, greep hem, en richtte zijn schreden naar een zijdeur, die

toegang gaf tot de kamer van Orlando di Bernizzo.

Maar op weg daarheen viel zijn blik op het kleine, fraaie lederen kistje, dat op een kleine tafel stond, en zeer waarschijnlijk de juweelen van Rita bevatte.

Hij wendde zich half glimlachend naar haar om, en vroeg:

— Hadt je je juweelen willen medenemen?

— Denk je soms dat ik ze hier zou hebben achtergelaten? vroeg de jonge vrouw spottend.

— Je hebt gelijk — dat zou wel wat dwaas zijn geweest!

En Raffles nam bedaard het kleine kistje op, en liet het in den zak van zijn overjas glijden.

— Wat doe je? vroeg de jonge vrouw ver-rast en toornig tevens.

— Ik zorg beter voor je juweelen dan jij het zelf schijnt te doen! antwoordde Raffles lakoniek.

Zij stond dicht bij hem, keek hem zwijgend aan, vertrok even den mond, haalde toen de schouders op, en wendde zich af.

Raffles echter ging de groote kamer binnen, liep regelrecht op het zware bureau toe, had het na eenig probeeren met een der sleutels van den bos geopend, vond er een zware portefeuille met bankpapier in, en ten slotte een chequeboek, en tot zijn verwondering en blijdschap bemerkte hij dat de bovenste chèque in blanco reeds onderteekend was.

— Een zeer slordig heer, naar ik zie! mompelde Raffles tevreden voor zich heen.

Dit geheele tooneeltje had nauwelijks vijf minuten geduurd en Raffles besloot zoo spoedig mogelijk aan de geheele zaak een einde te maken en te vertrekken.

Juist toen hij het bureau sloot, meende hij in het aangrenzende vertrek het gedempte geluid te hooren van een telefoontoestel, dat men zoo zachtjes mogelijk weder op den haak trachtte te leggen.

Hij liep naar de verbindingsdeur, maar toen hij naar binnen keek, zag hij Rita languit in een stoel uitgestrekt, bezig met het rooken van een sigaret.

Zij keek hem zelfs niet aan, toen hij een oogeblik op den drempel bleef staan en haar scherp waarnam, maar vroeg, met een verveeld gezicht:

— Wat moest je met de sleutels?

— Mijn bureau openen kindlief! En wat hadt jij te telefoneeren?

— Ik? Ik ben met mijn vingers niet aan het toestel geweest!

— Niet? Dan zal ik het mij verbeeld hebben! Maar nu zal ik je niet langer ophouden — je zult wel naar bed verlangen, het is tamelijk laat!

— Ga je nog uit?

— Stel je er belang in? Ja, ik ga nog uit — en ik weet niet of ik wel zoo spoedig zal terugkomen! Ik heb een afspraak met een van mijn vrienden!

— Doe wat je wilt! Apropos — ga je naar die afspraak met mijn juweelen in je zak?

Er was iets in den toon van haar stem, dat Raffles waarschuwde.

Hij was een te fijn opmerker, hij had te veel met lieden van allerlei slag en onder allerlei omstandigheden omgegaan, om in dien toon iets te hooren, dat als bedreiging en als spot klonk.

En nu keek zij hem aan op een wijze, die weinig ruimte meer liet voor onzekerheid — zij wantrouwde hem!

Raffles begreep dat hij spoedig handelen moest, want in zijn binnenste zeide hem een waarschuwend stem dat zij het bedrog reeds doorzien had.

Hij trad dicht op haar toe en zeide kortaf:

— De juweelen neem ik voor alle zekerheid mee!

— Het geld uit je bureau ook?

— Ook dat!

— Je bent dus van plan mij in den steek te laten?

Raffles aarzelde nog een oogenblik, maar voor hij nog iets had kunnen zeggen, trok een gerucht buiten het park zijn aandacht.

Het was de klank van een zware autohoorn.

Hij trad vlug op het raam toe, schoof het gordijn terzijde, keek naar buiten en zag voor het hek een groote grijze auto stilstaan, waaruit een twaalfstal agenten sprongen, die zich haastig langs de breede laan naar het hotel spoedden.

De vrouw had zich zelfs niet verroerd en stond, met een hand in de zijde gesteund, terwijl de andere sierlijk de sigaret vasthield, hem aan te zien, met een spotachtig lachje om de lippen.

Raffles liet het gordijn weer los en zeide glimlachend:

— Madame heeft mij herkend? Vandaar die telefoon?

— Ik heb u niet kunnen herkennen — ik weet niet wie gij zijt, maar ik weet wel heel zeker dat ge mijn echtgenoot niet kunt zijn! antwoordde Rita bedaard.

— Mijn complimenten madame! Dan hebt gij u uitstekend gehouden! En mag men weten van welk oogenblik die zekerheid dateert?

— Van het oogenblik dat gij in een onbe-
waakte seconde mij uw oogen hebt getoond! Gij spreekt ook anders dan mijn man pleegt te doen, gij zijt grooter — en gij schijnt geheel en al te hebben vergeten dat gij niet met een domme gans te doen hebt, maar met een vrouw, die heel goed op de hoogte is van de stroomingen in deze baai! Dat praatje van op een stuk wrakhout naar zee drijven heeft mij argwaan doen krijgen!

— Het is jammer, dat ik daar niet aan gedacht heb! zeide Raffles schouderophalend.

— Jammer voor u — want op dit oogenblik zal het hotel wel reeds door de politie omsingeld zijn!

— Zoodat Raffles een gevangen man is?

— Ah — heb ik het voorrecht, met den Grooten Onbekende in hoogst eigen persoon te spreken? riep Rita uit en er lag waarlijk iets als bewondering in haar schitterende oogen. Nu, dan mag ik mij zelf gelukwenschen!

— Gij praat maar over mij — maar gij schijnt in het geheel geen belang te stellen in het lot van uw echtgenoot?

— Dat laat mij volkomen onverschillig! Alleen als ge mij komt zeggen dat hij verdronken is, kunt gij op een beetje belangstelling van mijn kant rekenen! Is dat zoo?

— Ik denk dat hij nu de visschen wel zal gezelschap houden Madame! antwoordde Raffles, zonder zijn oogen van haar af te wenden.

— En daarom hebt gij zijn plaats maar ingenomen? Heel schrander bedacht, maar voor mij niet schrander genoeg naar gij ziet! Gij schijnt volstrekt niet ongerust te zijn? Gij onderneemt zelfs geen poging om te vluchten?

— Aanstonds Madame! Ik heb nog al den tijd! De agenten kunnen nauwelijks binnen zijn!

— Maar zij weten waar zij zich moeten heen begeven!

— Dan heb ik toch nog minstens 30 seconden Mevrouw! Iedere overhaasting in de nabijheid van een dame is mij een gruwel! Als ik niet elegant kan vluchten, dan vlucht ik liever niet!

— Het zou u ook weinig baten, om een poging te doen, want ik ben gewapend!

En met een snelle beweging trok Rita een laadje open van de tafel, waarbij zij stond, en nam er een kleine revolver met parelmoeren greep uit.

Maar de beweging had toch een paar seconden geduurd en dat was voor Raffles voldoende.

Hij wierp een klein verguld stoeltje naar de tafel, waarbij Rita stond, het meubel raakte haar in de zijde, zij verloor even het evenwicht, en Raffles was met een paar sprongen bij de deur, en draaide den schakelaar van het elektrische licht uit, terwijl hij tevens den sleutel uit het slot nam.

Rita had zich spoedig hersteld en vuurde in de richting van de deurkier, maar reeds was Raffles buiten, en hij trok de deur weder dicht, stak er den sleutel in, en draaide dien in het slot om, in gebukte houding, terwijl de kogels boven zijn hoofd door het dunne hout van het deurpaneel vlogen.

— Een resolute vrouw, dat moet gezegd worden! mompelde Raffles. Ik begin eerbied voor haar te krijgen! Maar nu geloof ik toch dat ik mij wat moet haasten, ik hoor daar al de voetstappen van de heeren agenten naderen!

En snel als een haas, vloog Raffles door de schemerachtig verlichte gang, sloeg een hoek om rende door een tweede gang, bereikte den voet van den diensttrap en vloog naar boven, stil als een kat, en vlug als een wezel.

Hoofdstuk VI.

Wijlen Orlando di Bernezzo.

Het schieten had het hotel onmiddellijk in rep en roer gebracht.

En de agenten verwenschten uit den grond van hun hart die ontijdige schietpartij, waarvan zij onmiddellijk begrepen, tenminste nadat zij de deur van de logeerkamer hadden ingetrapt, dat die fusielade er zeker niet toe zou bijdragen hen gemakkelijker op het spoor te brengen van den vluchteling.

Want aanstonds waren uit alle hoeken en gaten de logeergasten komen toelopen, een paar honderd in getal, sommigen reeds in nachtgewaad en die van de geheele schietrij niets begrepen.

Al die lieden, gevoegd bij de keliners, het keukenpersoneel, de kameniers, de portier en de grooms, holden trap op trap af, schreeuwend en roepend, en de agenten konden zich boven dit lawaai zelfs niet verstaanbaar maken.

Niemand wist precies wat er gebeurd was, behalve Rita en het schijnt wel een eigenaardig maar zeer menscheijk verschijnsel te zijn, dat men bij dergelijke gelegenheden harder schreeuwt, naarmate men minder weet.

Sommigen dachten aan een communistischen

overval, anderen geloofden aan een aardbeving, de gérant hield vol, dat er ergens een Mexicaansch duel in een stikdonkere kamer had plaats gevonden, en dat men wel aanstonds de met kogels doorzeefde lijken der tegenstanders zou vinden, terwijl er ook waren, die verzekerden, dat er een stakingsoproer was losgebarsten, of dat de Etna plotseling was gaan werken, en dat men de uitwerking daarvan tot op dezen afstand kon gevoelen.

Het spreekt vanzelf dat er onmiddellijk een razzia in het geheele hotel werd gehouden, en dat was lang geen gemakkelijke taak, want het hotel des Anglais is zeer groot, het heeft niet minder dan 380 logeerkamers, geweldig groote wijnkelders, een uitgestrekten zolder, bergplaatsen van allerlei aard en dan was daar ook nog het park, ofschoon men wel met zekerheid kon aannemen, dat de bedrieger in dien korten tijd geen kans zou hebben gezien het hotel te verlaten zonder te zijn opgemerkt.

Want Rita was natuurlijk dadelijk onder-vraagd, de portier kwam toelopen en deze bracht eveneens zijn verslag uit.

Dit kon dus als vaststaande worden aangenomen: een bedrieger en wel niemand minder dan John Raffles, de Engelsche Gentleman-Inbreker, had met weergalooze onbeschaamdheid de plaats ingenomen van graaf Orlando di Bernizzo, die dienzelfden morgen zoo jammerlijk verdronken was en in die hoedanigheid had hij zich meester gemaakt van een kistje met juweelen ter waarde van ongeveer 250.000 lire en een portefeuille, waarvan Rita den inhoud schatte op een waarde van ruim 80.000 lire.

Er werd dadelijk een soort van drieffjacht georganiseerd, waaraan echter alleen de moedigsten deelnamen, ten getale van omstreeks 40 man, want de dames hadden zich onmiddellijk weder naar haar vertrekken teruggetrokken, zoodra ruchtbaar werd, wat er eigenlijk geschied was en welken naam de stoutmoedige roover droeg.

Want wel vonden velen John Raffles hoogst belangwekkend — maar een persoonlijke ontmoeting wilden toch verreweg de meesten het allerliefst voorkomen.

De galante houding van Raffles jegens het schoone geslacht was bekend — maar zijn vingers waren zeer lang en bijna al die dames waren heel rijk en hadden kostbare juweelen bij zich.

De politie bracht zoo goed en zoo kwaad als het ging wat orde in de verwarring, verdeelde zich, splitste de 40 vrijwilligers in kleine afdelingen en daarop begon de drieffjacht, waaraan ook het personeel deelnam.

En Rita bewees, dat zij een moedige vrouw was, want zij was het eenige wezen in rokken gekleed, dat aan de achtervolging deelnam, nadat zij haar kleine revolver opnieuw eigenhandig geladen had.

Men begon met de kelders, die allen electrisch verlicht konden worden en nadat bij alle uitgangen van het hotel wachtposten waren gezet.

De kleine troep die hier het onderzoek deed, werd aangevoerd door een kleinen brigadier van politie met een zwart snorretje en koolzwarte oogen, gewapend met een vervaarlijken dienstrevolver en vervuld van een blakenden ijver.

Men keek achter alle vaten, in alle ledige kisten, men opende alle wandkasten, keek zelfs onder de geweldige wijnrekken, men liet geen

hoekje ondoorzocht, maar alles was vruchteloos.

Toen deze troep weder in de vestibule kwam trof hij daar een wanhopigen gérant aan, een Duitscher, met een kalen schedel, waarop nu kleine zweetdruppeltjes parelden en dien hij voortdurend met zijn zakdoek droogde, terwijl hij om de vijf minuten zijn lorgnet van zijn neus nam, om er de glazen opnieuw van te poetsen en die in vrij slecht Italiaansch riep:

— Die man moet tot iederen prijs gevangen worden, brigadier! De naam van ons hotel — denk toch aan den naam!

— Aan ons zal het niet liggen, mijnheer! bromde de brigadier tamelijk korzelig. Als dit vervloekte hotel maar niet zoo groot was — pardon, ik heb niets onaangenaams willen zeggen.

— Hij kan er niet uit weg zijn! Onderzoek alle hoeken en gaten! In de vestibule was personeel en op het terras zaten nog gasten, toen de schoten vielen en zij hadden hem dus moeten zien voorbijkomen, als hij hier langs gevlucht was.

— Hoeveel uitgangen zijn er anders nog!

— Nog drie! Een in iederen zijgevel en een in den achterkant! Maar de deur aan den rechterkant wordt maar heel zelden gebruikt! Kan ik u met het een of ander van dienst zijn?

— Ik zou niet weten met wat! bromde de brigadier ontevreden. Ik weet met wien ik te doen heb — ik verzeker u dat ik het heel goed weet! Het lijkt mij even nutteloos, naar dien man te zoeken in zulk een groot hotel als naar een naald in een hooiberg! Maar wij zullen ons best doen — meer kan ik er niet van zeggen!

En de klopjacht nam opnieuw een aanvang, terwijl de gérant in zijn zwarte gekleede jas in de achterhoede volgde, maar op veiligen afstand als een van die reusachtige raven, die na afloop van een slag in groote kringen boven het slagveld zweven.

Overal, op alle verdiepingen, zag men de panden van die lange zwarte jas achter hem aan golven bij zijn snelle tochten door het geheele hotel.

De arme gérant was waarlijk wanhopig, want het seizoen was in vollen fleur, en de schade zou misschien zeer groot zijn, daar vele gasten er niet langer zouden willen blijven.

Iedere verdieping werd afzonderlijk doorzocht, van iedere verdieping iedere gang en van alle gangen iedere nis, iedere kast, ieder portaal, tot zelfs de kleine beruimten onder de trappen.

Maar men vond niets — en de kale schedel van den gérant begon hoe langer hoe erger te glimmen.

— Als die man hier blijft, als die gevaarlijke booswicht niet gevonden wordt, dan zal geen van onze gasten hier durven blijven — dan kunnen wij morgen evengoed de geheele zaak sluiten! jammerde hij handenwringend en hij liet er een paar kermende „himmelkreutsdonnerweters” op volgen.

Het kleine, zwarte brigadiertje haalde slechts tijdig de schouders op, klemde de tanden open, draaide den jerimijeerenden gérant den rug toe en zette met taaië volharding het onderzoek voort.

Men bereikte ten slotte den zolder, waar zich de kleine kamers bevonden, door een deel van de inwonende kellners en andere bedienden bewoond en ook deze vertrekken werden een voor een zorgvuldig onderzocht.

Men keek er onder de bedden, men opende de kleerkasten, men bukte zich zelfs onder de groote schoorsteen, omdat Raffles nu eenmaal een man was die nergens voor stond — en in de laatste kamer die men onderzocht, vond men iets, dat alle agenten een kreet van woede deed slaken en Rita deed verbleeken van kwaadheid.

Want op een tafeltje lag een stuk papier, waarop met groote letters geschreven stond:

Als aandenken aan John Raffles — graaf di Bernizzo.

En daaronder lag — een voortreffelijk nage- maakte, dikke knevel van zwart menschenhaar!

De gérant nam met trillende vingers dit mannelijk sieraad op, keek er over zijn bril naar met zijn dikke lippen half geopend, terwijl hij binnensmonds alle Duitsche vloeken prevelde, die hem maar te binnen wilden vallen.

Maar den brigadier ontrukte hem woedend den knevel, smet hem weer op tafel en riep met een stem die oversloeg van drift:

— Nu zoeken wij al een uur naar een man die er uitziet als de graaf, met zwart haar en een zwarten knevel! Raffles is natuurlijk hier geweest — — —

— En wie weet hoe hij er nu uitziet! jammerde de gérant, terwijl hij zijn handen ineensloeg en wanhopig rondliep.

— Misschien is hij al onder het uiterlijk van een der gasten vertrokken! kwam het sissend tusschen de kleine witte tanden van Rita uit.

— Dat is onmogelijk! riep de gérant. Ik heb streng bevel gegeven dat de wachtpost niemand mocht laten passeeren, zelfs niet van het personeel, behalve mijzelf, de oberkellner en den administrateur!

— Als ik u was geweest, had ik maar liever gezegd, dat er volstrekt niemand uit mocht, zelfs geen muis! hernam de brigadier.

— Dat kan nog geschieden! riep de gérant volijverig. Ik zal er dadelijk bevel toe gaan geven!

— Als het maar niet te laat is! bromde de brigadier. Ik heb het gevoel alsof wij evengoed weer kunnen inrukken!

Maar reeds was de gérant de trappen afgesneld, bijna struikelend over zijn eigen groote voeten en zoodra hij de vestibule bereikte, schreeuwde hij in zijn afschuwelijk Italiaansch tot de beide agenten en den portier, die daar op post stonden:

— Er mag van dit oogenblik af niemand meer het hotel verlaten, wie het ook is! Begrepen? Ik zal de order verder gaan geven!

Hij trad haastig zijn eigen werkvertrek binnen, waarvan hij de deur met zijn sleutel moest openen, keerde terug met hoed en jas en daalde met knikkende knieën het terras af, om de breede laan ten einde te gaan en daar aan het groote hek het bevel nogmaals te herhalen aan den agent die daar was achtergelaten, waarop hij verder ging, om de twee mannen bij het zijhek eveneens op de hoogte te gaan stellen.

Nog een vol half uur hield de drijfjacht daarbinnen aan, die zich zelfs tot boven op het dak uitstreckte, waar men met behulp van magnesiumfakkels de kleinste hoekjes nazocht, alsof Raffles een muis geweest ware en toen verklaarde de brigadier zich overwonnen en liet het sein „verzamelen” blazen.

De krijgsmacht vereenigde zich in de vestibule, omstuwde door een aantal kellners en gasten, waaronder natuurlijk ook Rita, en de brigadier beval kortaf:

— Breng mij bij den gérant. Ik moet hem

mededeelen, dat ons onderzoek vruchteloos is geweest — de kerel moet op de een of andere volkomen raadselachtige wijze het hotel reeds verlaten hebben — misschien zwerft hij wel ergens in het park en dat moeten wij dan ook nog met fakkels afzoeken.

Maar zoover zou het niet behoeven te komen...

De portier, die op de deur van het kantoor van den gérant klopte, kreeg geen gehoor.

Hij klopte nog eens luider, draaide aan de kruk van de deur en luisterde.

— Mijnheer Mülheim! riep hij toen luid.

Een soort geknor antwoordde hem — dat ook wel wat op kreunen leek.

Hij wendde zich verschrikt tot den brigadier en riep:

— Daarbinnen is iets niet in orde, mijnheer! Het is net of er iemand kreunt!

Volstrekt kwaadaardig van drift, baande de brigadier zich met zijn elleboog een weg door de opdringende gasten, wenkte een paar stevige agenten en met zijn drieën drukten zij zonder verderen omslag het paneel van de deur in.

De brigadier stak zijn hand door de gemaakte opening en draaide den schakelaar van het elektrische licht om.

Een merkwaardig schouwspel deed zich aan zijn blik voor.

Herr Mülheim, de gérant, zat in het midden van de kamer in zijn zwaren leunstoel, waaraan hij was vastgebonden met de zware koorden van de portières voor een tusschendeur.

In zijn mond was zijn eigen zakdoek als prop gestoken.

Hij was zeer bleek en zag er erbarmelijk uit.

Men haastte zich natuurlijk, den man te bevrijden, die van ontsteltenis op zijn stoel zat te beven, ook nadat men hem van de touwen en den doek in zijn mond had bevrijd en broks-gewijze kwam het verhaal van zijn wedervering over zijn trillende lippen:

Terwijl hij rustig in zijn kamer zat, was er eensklaps een man binnengetreden, die er uitzag als een kellner, hoewel hij heel zeker wist, dat hij niet in het hotel thuis hoorde, want hij had zijn gelaat nog nimmer tevoren gezien.

Zonder een enkel woord te zeggen, en voor de gérant zelfs nog had kunnen vragen wat hij wilde, was die man op hem toegetreden, met

een revolver in de vuist en had hem gedwongen, op den stoel plaats te nemen, waar men hem gevonden had.

Met een enkelen ruk had hij het sterke koord van de portières losgetrokken en daarmee den totaal vernietigden gérant op den stoel vastgebonden, maar niet dan nadat hij de deur op slot had gedraaid en den armen man diens eigen zakdoek in den mond had geduwd, om hem het schreeuwen te beletten.

Vervolgens had hij iets uit den zak gehaald, dat er uitzag als een varkensblaas, en hetwelk, tot diepe vernedering van den gérant, bleek te moeten dienst doen, om diens volkomen gebrek aan hoofdhaar voortreffelijk na te bootsen.

In minder tijd dan hij noodig had om het te beschrijven had de vreemde indringer met behulp van een paar stiften, die een weinig op gekleurd krijt geleken, zijn gelaatskleur veranderd, zijn wenkbrauwen licht gekleurd en daarop stond hij voor den spiegel vreemde gezichten te trekken, telkens naar zijn gevangene kijkende, totdat zijn gelaat sprekend gelek op dat van Herr Mülheim, de dikke lippen inclus!

Het was, zoo verzekerde de Duitscher, „om er bang van te worden“!

Tenslotte had de vreemdeling hem nog eens glimlachend aangezien, hem bemoedigend op den schouder geklopt, hem met stoel en al opgetild en ruggelings tegen zijn bureau geplaatst, zoodat hij zich maar alleen voorover kon laten vallen, als hij daar soms genoeg in mocht hebben en hem toen verlaten met de mededeeling, dat geen haar op zijn hoofd gekrenkt zou worden — hetgeen natuurlijk een weinig ironisch moest worden opgevat.

En daarop was hij heengegaan, na hem nog eens te hebben toegeknipt, alsof hij zijn beste vriend was.

Het verhaal was vrij verward gedaan, maar wat de brigadier niet begreep, dat zag hij in ieder geval met eigen oogen, en hij begreep nu maar al te goed, dat elke poging om Raffles te vatten, gerust opgegeven mocht worden — het zou slechts verloren moeite zijn, want het was duidelijk, dat hij reeds een half uur te voren, met den hoed en de jas van den gérant, en onder diens uiterlijk het park had verlaten, zoogenaamd om de wachtposten te gaan waarschuwen!

En bijna stikkend van woede moest hij constateeren, dat de sluwe avonturier bijna een vol uur aan zijn zijde was geweest, zonder dat hij er ook maar het minste vermoeden van had gehad!

Raffles had zich natuurlijk aanstonds naar het ledige bedienendkamertje gespoed, zich daar van pruik en knevel ontdaan, en zich toen, in de rok gekleed, met een hier of daar gevonden servet over den arm, en met een geheel gladgeschoren gezicht, brutaalweg naar den gérant begeven, om dien machteloos te maken.

Toen men naderhand naar den knevel zocht, dien men op het door Raffles beschreven stuk papier had gevonden, vond men zelfs dat mannelijk sieraad niet terug, en men begreep, dat de gewaande Herr Mülheim het ding in den zak had gestopt, zonder dat iemand het zag, toen hij zoo woedend uitvoer over de onbeschaamdheid van den Londenschen Gentleman-Dief!

Wat de gewaarwordingen van Rita betreft — zij laten zich beter raden dan beschrijven!

En toch, in haar wraakzuchtige gevoelens jegens den onbeschaamden roover van haar juweelen en geld mengde zich een zekere voldoening van lagen aard — het was nu in ieder geval zeker, dat de gehate echtgenoot het tijdelijke met het eeuwige had verwisseld, en dat zijn lijk thans op den bodem van de Golf van Monaco rustte.

Alles welbeschouwd was het toch niet te duur gekocht!

Zij was nu weduwe, zij kon doen wat zij wilde, zij zou het groote fortuin erven en zij zou onmiddellijk heengaan met haren minnaar, naar verre streken en daar een nieuw leven beginnen!

En niemand begreep goed de beteekenis van den zonderlingen glimlach, die er al dien tijd op haar lippen had gelegen, van het oogenblik af, dat de verdwijning van Raffles tot een zekerheid werd.

Het dreggen in het meer werd op haar bevel nog dienzelfden nacht bij toortslicht hervat, maar het was slechts een bloote vorm en leidde natuurlijk tot niets.

Dat was echter niet zeer te verwonderen, want in de Baai van Monaco, hoe kalm en stil ook aan de oppervlakte, staat gedurende de helft van

den dag een vrij sterke onderstroom, in de richting van de kust naar zee en het was zeer goed mogelijk en zelfs waarschijnlijk, dat het lijk van den verongelukten di Bernezzo naar zee was meegesleept.

Maar spoediger dan Rita verwacht had, deden zich enkele moeilijkheden voor, die zij zeker niet voorzien had en die haar dwongen, haar vertrek nog eenigen tijd uit te stellen.

En vervolgens namen de gebeurtenissen een zoo zonderlingen keer, dat zelfs Raffles er een oogenblik door overbluft werd en dien hij in ieder geval niet had voorzien.

Om te beginnen weigerden alle geneesheeren, die daartoe door Rita werden aangezocht, zeer beslist, een acte van overlijden af te geven, hetgeen ook tamelijk begrijpelijk was.

Maar ook de rechtbank weigerde dit stuk — de termijn zou pas over geruimen tijd sluiten — men moest eerst afwachten, minstens twee weken lang, of de golven het lijk van den verdrinkene niet aan land zouden spoelen.

Zeker, de rechtbank gaf toe, dat graaf Orlando di Bernezzo hoogstwaarschijnlijk, ja bijna zeker verdrongen zou zijn.

Maar zolang men zijn lijk niet gezien had, kon er geen sprake zijn van het uitreiken van een bewijs van overlijden, althans niet binnen een bepaalden tijdsduur.

En tandenknarsend moest Rita zich daarin schikken.

Er was dus ook geen sprake van, dat het testament reeds geopend of liever ten uitvoer gebracht kon worden, want Rita kende den inhoud zeer goed.

Maar daarbij bleef het niet!

Het menschelijk leven schijnt van toevalligheden letterlijk aan elkaar te hangen.

Een van die toevalligheden wilde dat het fijne injectiespuitje, waarmede Raffles di Bernezzo bewusteloos had gemaakt, zijn plicht maar ten halve had kunnen doen, en was afgeschampt op den stijfgesteven manchet van den Italiaan.

Nu had di Bernezzo zeker verscheidene slechte eigenschappen — maar hij was sluw!

Hij kwam uit zijn bewusteloosheid bij, lang voor den tijd waarop dit eigenlijk had behooren te geschieden, hij bleef zich echter bewusteloos

houden — en bij de eerste de beste gelegenheid, voor Brand er op verdacht was, wist hij te ontsnappen, en koos het hazenpad.

En anderhalf uur nadat dit geschied was nam de politie te Monaco een man in bemorste en schamele visscherskleeren in arrest, met een gladgeschoren gezicht en rood haar, die stijf en strak volhield dat hij niemand anders was dan graaf Orlando di Bernezzo, ofschoon hij het door geen enkel middel bewijzen kon!

Die man dreigde een beroerte te krijgen van drift, toen men aan zijn identiteit twijfelde.

In het holste van den nacht, volgend op de ontsnapping, liet de politie Rita halen.

Zij herkende den roodharige niet, verklaarde dat zij hem nooit gezien had, en verzekerde, dat hij een bedrieger moest zijn — —

En de schuimbekkende Italiaansche graaf werd in het cachot opgesloten, onder beschuldiging van poging tot oplichting.

En de helft van alle inwoners van Monaco was er heilig van overtuigd dat die roodharige bedrieger en John Raffles een en dezelfde persoon moesten zijn — —

Zorg er voor altijd bij de hand
te hebben
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk VII.

De klucht der vergissing.

Toen Raffles dit verbluffende feit vernam, zat hij met Brand in de prachtig ingerichte eetzaal van het hotel Central, waarvan men een verrukkelijk uitzicht had over de geheele baai.

De roof van de juweelen en het geld behoorde voor hem reeds tot het verleden maar dit nieuwe voorval had zijn algeheele aandacht en Raffles, die zelfs niet spoedig glimlachte, schaterde voor het eerst sinds langen tijd, toen hij het bericht in het ochtendblad van de „Matin” las, welk blad tijdens het seizoen met een afzonderlijke editie in Monaco uitkomt.

Brand, die er nog altijd een weinig verslagen uitzag, keek verrast op en vroeg:

— Wat is er? Hoor ik jou lachen, Edward?

— Dat verwondert je mijn jongen? Er is thans alle reden toe!

Raffles keek eens om zich heen, vergewiste zich, dat de andere gasten veel te ver af zaten om hem te kunnen hooren en vervolgde op zachten toon:

— Wat denk je dat er gebeurd is? Maar neen, raad er maar niet naar — je kunt het toch onmogelijk vinden! Graaf di Bernezzo is uit den doode herrezen, heeft zich naar het politiebureau begeven en — — —

— Zijn vrouw heeft hem vergiffenis geschonken, hij haar en het paar gaat een nieuwen en gelukkigen tijd tegemoet! vulde Brand den zin aan.

— En de politie heeft hem in het cachot geworpen, wegens poging tot oplichting en voorbedachtelijk bedrog!

— Het is toch niet waar?

— Het is de zuivere waarheid!

— Ik dacht dat iets dergelijks alleen in blijspelen voorkwam, bij voorkeur in Amerikaansche! riep Brand verbluft uit. En dat alles is mijn schuld! Ik had den man niet uit mijn handen moeten laten glippen!

— Beschuldig je zelf niet noodeloos, mijn waarde! In de eerste plaats is het mijn schuld — ik had mij niet zoo moeten overhaasten! Maar laten wij liever het toeval beschuldigen, dat hier de hand in het spel heeft gehad! Trouwens, eenmaal had ik hem toch weer moeten vrijlaten en dan zou zich dit voorval toch immers hebben afgespeeld, alleen maar een weinig later!

— Maar zijn vrouw, Edward — zijn vrouw! Zij hebben haar toch zeker laten roepen? Zij moet hem toch dadelijk herkend hebben?

— Het eerste is waar, maar herkend heeft zij hem niet!

— Dat wil natuurlijk zeggen, ze heeft hem niet willen herkennen!

— Natuurlijk! Die vrouw is in de laatste dagen heen en weer geslingerd tusschen allerlei aandoeningen, tusschen hoop en vrees, al was die hoop niet van de edelste soort! Zij is er wanhopig onder geworden en zij denkt nu waarschijnlijk dat, als zij maar hardnekkig blijft volhouden, dien man met zijn rood haar en glad geschoren gezicht zonder legitimatiepapieren en zonder geld, gekleed in een visscherspak niet te kennen, dat dan alles nog gered kan worden! O, een vrouw is tot wonderlijke dingen in staat, als men haar eenmaal tegenstreeft.

— Maar dat is een krankzinnig plan Edward!

— Minder krankzinnig dan op het eerste gezicht lijkt. Welk bewijs kan hij aanvoeren? Men ziet hem verdrinken....

— Wacht een oogenblikje, men heeft niet hem zien verdrinken, maar jou! Het is nu bekend, dat een ander zijn plaats heeft ingenomen.

— Iedereen denkt, mijn waarde, dat Raffles zijn plaats innam, nadat hij meende, dat de echte Bernezzo verdronken was, om uit die omstandigheid voordeel te trekken! zeide Raffles op fluisterenden toon.

— Daar heb je gelijk in, daaraan had ik niet zoo spoedig gedacht! hernam Brand levendig. Maar de vrouw zelve?

— Daarop kan ik je geen antwoord geven, ik weet niet wat zij er van denkt! Maar of ze vermoedde of niet, dat ik reeds voor het ongeluk de plaats van haar man innam — thans, nu zij hem in levenden lijve gezien heeft, moet zij dat natuurlijk zeker weten! Want dat zij haar eigen man inderdaad niet zou hebben herkend, ondanks zijn rood haar en zijn glad gezicht — dat is natuurlijk te dwaas om er een oogenblik aandacht aan te kunnen wijden! Zij houdt zich alleen maar zoo, in haar wanhoop! En dan later, als men hem wel weer vrij zal moeten laten — dan zijn er wel middelen, om hem voor goed te doen verdwijnen!

— Geloof je werkelijk dat ze daartoe zou overgaan? riep Brand verschrikt uit.

— Ik acht een vrouw als Rita daartoe heel wel in staat — en Saletta zeker! Ben je dan

heelemaal vergeten, wat er aan den wedstrijd voorafging? Zij zonden hem immers kalm den dood in!

— Bernezzo zou dus in levensgevaar verkeeren, denk je?

— Ik zou tenminste niet gaarne in zijn schoenen staan! Is hij eenmaal uit den weg geruimd, dan kan zich nooit meer een Bernezzo komen aanmelden, valsch of echt en men zal haar de erfenis wel moeten uitbetalen!

— Zulk een vreemde, ingewikkelde geschiedenis heb ik mijn geheele leven nog niet bijgevoond! zeide Brand na eenigen tijd hoofdschuddend. Waar moet dit alles op uitloopen?

— Daar ben ik zelf nieuwsgierig naar, Brand en daarom blijven wij nog een paar dagen hier, ofschoon het wellicht veiliger zou zijn, maar liever spoedig met den buit een goed heenkomen te zoeken!

— Ik denk nog aan andere mogelijkheden, Edward! Veronderstel eens dat men dien bedrieger weer op vrije voeten stelt, wat toch vroeg of laat moet gebeuren.

— Waarschijnlijk zeer vroeg, Brand! Men zal meenen met een ongevaarlijken gek te doen te hebben en in ieder geval zou de politie haar boekje te buiten gaan, als zij iemand zoo lang opgesloten hield, alleen omdat hij beweert, iemand anders te zijn!

— Goed — ik neem dus aan, dat hij weer in vrijheid is. Hij komt je tegen — hij herkent jou als den man, die hem aanbod, zijn rol te vervullen en die hem naderhand bewusteloos heeft gemaakt — en de poppen zijn aan het dansen!

— Een zeer juiste opmerking, waarmee ik ook wel degelijk rekening zal houden waarde Brand! antwoordde Raffles zacht, terwijl hij met het zilveren lepeltje behoedzaam roerde in den kop thee, dien de kellner een oogenblik geleden voor hem had neergezet. Ik zou natuurlijk ons spel dadelijk bederven, als ik zulk een ontmoeting mogelijk maakte! Wij zullen daarom maar liever zoo spoedig mogelijk dit hotel verlaten en wij nemen onder een ander uiterlijk elders onzen intrek.

— Zou men di Bernezzo niet toestaan, het bewijs te leveren, dat hij inderdaad de verdronken gewaande graaf is?

— Natuurlijk zal men dat toestaan — maar wie zal hem in 's hemelsnaam willen gelooven? Ga eens met jezelf te rade — hij heeft geen sleutels meer, zijn portefeuille is hem ontnomen, hij heeft geen zwart maar rood haar, hij heeft geen knevel, hij is als een visscher gekleed — en ten slotte zal hij een verhaal opdisschen, zoo romantisch, dat men hem in het gezicht zal uitlachen! Die verwisseling met een onbekenden X. die prik in de hand, die romantische ontvluchting — niemand zal er geloof aan willen hechten!

— Ik zou toch wel willen opmerken, dat zijn haar niet eeuwig rood blijft, maar binnen enkele weken weer verkleurd zal zijn tot zwart, dat hij in denzelfden tijd zijn snor weer kan laten aangroeien en dat dan toch zijn bedienden, het hotelpersoneel, hem moeten herkennen!

— En toch vrees ik, Brand, dat dat niet eens voldoende zal zijn, hoe zonderling het je ook moge toeschijnen! Het is heel wat gemakkelijker zijn persoonlijkheid te verliezen, dan die weder terug te erlangen, als men die eenmaal kwijt is. Probeer het eens met jezelf! Als je te Londen tegen je vrienden zegt: ik ben Charles Brand, dan gelooven zij je natuurlijk, omdat ze je kennen, maar reeds bij zoo'n eenvoudige handeling als het afhalen van een aangeteekend stuk is je handteekening noodig! En als men maar een oogenblik op het postkantoor aarzelt, of die handteekening wel werkelijk de jouwe is, dan zal men je verzoeken papieren te toonen, waaruit je identiteit blijkt! En als je die niet bezit, mijn waarde, dan krijg je je aangeteekenden brief niet en je zoudt hem ook nooit krijgen al werd je zoo oud als Methusalem! Ik noem nu een zeer eenvoudig geval, dat echter voldoende is om te bewijzen, dat iemand zonder papieren in een uiterst lastige, ja zelfs gevaarlijke positie kan geraken! Wel, het is immers een zeer bekend feit, dat in de meeste landen iemand zonder behoorlijke papieren eenvoudig als landlooper en ongewenscht vreemdeling over de grens wordt gezet.

— Dan ziet het er inderdaad voor dien armen, di Bernizzo heel leelijk uit! Dan kan hij niets bewijzen, tenzij hij zijn papieren krijgt — en wie zou hem die moeten leveren?

— Ik bijvoorbeeld!

— Jij?

— Waarom niet? Ik heb op het oogenblik in mijn portefeuille voldoende paperassen op zijn naam, om hem aanstonds weer in al zijn rechten te herstellen, o.a. een behoorlijk geviseerde en door hem zelf geteekende pas!

— Dat is waar ook! riep Brand op levendigen toon. Wat denk je dan nu te doen?

Raffles dacht een oogenblik na en antwoordde toen rustig:

— Ik denk dat ik dien man weder aan zijn rechten ga helpen! Ik heb hem bestolen en dat is voldoende! Ik zeide al reeds dat hij mij niet bijzonder sympathiek is, maar dat is geen reden om hem voor zijn geheele leven als het ware tot een paria te stempelen! Hij zou misschien zelfs domme dingen doen, geweld willen gebruiken — het is beter dat ik maar ingrijp!

— Maar het leven tusschen die menschen zal een hel worden!

— Dat zijn zaken waarmee ik mij niet te bemoeien heb? hernam Raffles koeltjes. Trouwens, van het begin der Schepping af is het steeds gevaarlijk geweest den vinger tusschen den bast en den boom te steken — vraag dat maar eens aan Sganarelle, de hoofdpersoon uit Molières „Geneesheer tegen wil en dank”. Ik denk dat zij niet bij elkaar zullen blijven, na hetgeen er geschied is. Hoe kan de man dat doen, nadat zijn vrouw hem openlijk verloochend heeft?

Raffles stond op, keek een oogenblik door het raam naar buiten; waarbij zijn oogen een zonderlinge, droomerige uitdrukking kregen en vervolgde op zachten toon:

— Welk een heerlijke natuur! Wat een gezegend plekje van onze schoone en toch zoo wonderlijke aarde! En hoe is het mogelijk, dat het kan dienen als omraming van zulk menschelijk geharrewar! Komman Brand — sta op en ga met mij mede, dan zullen wij de voorbereidselen maken voor mijn plannetje! Wij zullen ons slachtoffer niet langer in gevangenschap laten — ik ben bijna moreel verplicht hem daaruit te bevrijden, want alles welbeschouwd, ben ik toch degene geweest, die hem door mijn voorstel in die onaangename positie heeft gebracht. Ik ben het dus wel half en half verplicht hem weer te redden!

— En hij zal je uit dankbaarheid onmiddellijk bij de politie aangeven!

— Dat kan ik niet gelooven! Maar om aan alle onzekerheid dienaangaande een einde te maken, zal ik mij vermommen! Vooruit, Brand — laten wij een aanvang maken met ons plan!

Raffles en Brand verlieten het hotel, gewapend met een klein handvalies en begaven zich naar het buiten de stad liggende logement, waar Henderson, de reus, zijn intrek had genomen, en daar op den afloop van het geheele avontuur wachtte met het geduld van een kat en zich vermakend met visschen in een nabij gelegen, kleinen inham.

Desnoods zou hij daar tot den jongsten dag gewacht hebben, wanneer Raffles het hem had verzocht.

In de kamer van Henderson nu, vermomde Raffles zich tot een eerwaardig, witgebaard grijsaard, met een bril met lichtblauwe glazen op den neus, een weinig gekromd door den ouderdom en in een eenvoudige, zwarte jas gestoken, die hem veel magerder liet schijnen dan hij inderdaad was.

Het werd op deze wijze bijna twee uur in den middag, alvorens Raffles zich in een ouderwetsch huurrijtuig, dat kraakte en schommelde als een schip op wildbewogen baren, naar het hoofdbureau van politie kon rijden, waar hij te woord werd gestaan door een zwaargebouwd commissaris, aan wien hij zijn verlangen te kennen gaf, graaf di Bernezzo een oogenblik te mogen spreken.

De commissaris keek hem een oogenblik strak aan en zeide:

— Di Bernezzo? Bedoelt gij den man, die zich daarvoor uitgeeft?

— Ik bedoel den graaf zelf, mijnheer! antwoordde Raffles glimlachend. Hij is het werkelijk en ik kan het bewijzen, want hij heeft, toen hij zich in het schipperspak stak, in mijn huis zijn papieren achtergelaten! Ik heb ze bij me en wil ze hem teruggeven!

De commissaris rees half van zijn stoel op, zeer verbaasd, en barstte toen uit:

— Wat vertelt ge me daar nu? Zou het dus werkelijk waar kunnen zijn?

— Gij kunt het immers graaf di Bernezzo zelf vragen!

— Dat zijn praatjes! Wat zou mij dat helpen? Hij zelf blijft er natuurlijk bij, dat hij inderdaad de vermiste graaf is!

— Hij is het ook werkelijk, mijnheer de commissaris, hernam Raffles op zachten, overredenden toon. Ik heb zijn paspoort bij mij — zijn portret staat er in en ook dat van zijn vrouw, gravin Rita!

— Laat zien! zeide de commissaris kortaf.

Raffles haalde de portefeuille te voorschijn, die aan di Bernezzo had toebehoord, nam er het paspoort uit en reikte het zwijgend aan den commissaris toe.

Deze sloeg het open, bekeek even de beide portretten en zeide toen op grommenden toon:

— Zou het dus waarachtig waar zijn? Dit is stellig de dame, die ik vannacht hier heb ontboden — maar ik zeg u, mijnheer, dat zij den man in het geheel niet herkende!

— Daar zal zij dan wel haar redenen voor gehad hebben, mijnheer! zeide Raffles op denzelfden zachten toon, terwijl hij den blauwen bril een weinig verschoof. Ziet gij, er zijn getrouwde vrouwen in overvloed, die maar al te gaarne de gelegenheid zouden aangrijpen, haren echtgenoot te verloochenen. Ditmaal is er eens een man in het spel!

— Welzoo, welzoo! zeide de commissaris, terwijl hij met een dik blauw potlood driftig op de tafel trommelde. Maar dan is het mij onbegrijpelijk, waartoe die geheele comédie, die dwaze verkleedpartij, eigenlijk diende!

— Moet gij dat volstrekt begrijpen, alvorens den graaf in vrijheid te stellen, mijnheer? vroeg Raffles.

— Dat is niet strikt noodzakelijk, alles welbeschouwd! bromde de politiebeambte. Ik zal...

Op dat oogenblik trad er een agent binnen, die salueerde en zeide:

— Chef, daar is de kapper, dien de arrestant genoemd heeft als de man, die hem zijn snor heeft afgeschoren. En de drogist, die het haarkleurmiddel heeft verkocht, wacht al tien minuten hiernaast!

— Mooi, dan kan de zaak onmiddellijk worden beslecht! riep de commissaris op levendigen toon. Laat den kapper en den drogist hier komen en breng dan onmiddellijk den arrestant binnen!

Een oogenblik later traden twee mannen het

vertrek binnen, wier beroep aanstonds op hun gelaat te lezen viel.

En nauwelijks stonden zij daar, of een andere deur ging open en di Bernezzo werd binnengeleid door twee stevige agenten, die hij echter aanstonds van zich afschudde, met een woedende beweging, om op den kapper te wijzen en uit te roepen:

— Dat is de man die mijn knevel heeft afgeschoren! Herkent gij mij niet mijnheer? Gij zult het toch niet loochenen dat ge mij herkent?

In plaats van te antwoorden haalde de aangesprokene een valschen knevel van zwart haar te voorschijn, zooals die op het tooneel wel worden gebruikt, duwde hem den verrasten graaf onder den neus, keek hem even aan en zeide toen eenvoudig:

— Dat is de heer die vooreergisteren door mij zijn knevel heeft laten afscheren!

— En ik verkocht hem het haarkleurmiddel! riep de drogist uit. Ik zie dat het haar vlak boven de wortel al weer zijn oorspronkelijke kleur krijgt!

En nu trad Raffles te voorschijn, stak den verblufften Bernezzo zijn portefeuille toe en zeide:

— En hier zijn uw brieven, graaf! Dat is uw pas! En nu heeft men mij hier zeker niet meer noodig — ik heb het buitengewoon druk!

En voor de commissaris, die daar in de hoogste verbazing het tooneel gadesloeg, nog iets had kunnen zeggen, had Raffles het vertrek reeds verlaten, om zodoende aan alle lastige vragen te ontkomen.

Het was omstreeks negen uur in den avond en zeer druk in den prachtigen tuin van het Casino, waar een militair muziekkorps een uitvoering zou geven en waar ook gedanst werd.

De tuin was zeer helder verlicht, overal stonden tafeltjes, de wijn fonkelde in de glazen, de champagne bruisde, heldere vrouwenlachjes klonken, diamanten schoten vonken in de stralen van het elektrische licht, blanke schouders glansden mat in het schijnsel der booglampen.

Raffles en Brand, in rok gekleed, zaten een weinig afgezonderd, op een donker plekje, vanwaar zij een uitstekend gezicht hadden over een groot gedeelte van den tuin en den dansvloer en de kellner had hun juist een flesch van dien

heerlijken Italiaanschen landwijn gebracht, die nergens anders zoo goed schijnt te smaken als daarginds, toen Raffles op zachten toon zeide:

— Ik zie daarginds, als ik mij niet vergis, Luigi Saletta zitten! Neen, een weinig meer links, naast die groote, rosblonde vrouw, die zoo in het oog vallend met hem koketteert!

Brand zocht even met zijn blikken rond, kreeg Saletta in het oog en zeide zacht:

— Hij is bleek en hij schijnt nog al opgewonden te zijn! Zou hij alles al afweten van de vrijlating en het persoonsherstel van di Bernezzo?

— Natuurlijk weet hij dat reeds lang! De bladen zijn met extra-edities uitgekomen en ik moet zeggen, dat zij ditmaal bijna de werkelijke toedracht van de zaak mededeelen! Bijna, want ook di Bernezzo heeft niet alles losgelaten wat hij weet, zeker om zijn eigen figuur zooveel mogelijk te redden!

— Ze zoeken nu ijverig naar je! fluisterde Brand.

— En ze zullen mij waarschijnlijk niet vinden! merkte Raffles glimlachend op.

— Blijven wij nu nog lang hier?

— Ik zou wel gaarne den afloop willen zien!

— Waartoe? De echtgenooten hebben zich toch met elkander verzoend!

— Geloof dat vooral niet, Brand! Dat is maar schijn! Neen, di Bernezzo voert iets in zijn schild — daar ben ik vast van overtuigd! Hij is er de man niet naar om het hierbij te laten! Maar als men van den duivel spreekt — — daar komt hij zelf aan, in gezelschap van een paar vrienden!

Inderdaad, van den kant van het Casino naderde di Bernezzo.

Hij was in rok gekleed, onberispelijk, met een gardenia in het knoopsgat, het roode haar schuilgaande onder een hoogen hoed en reeds teekende zich op de bovenlip alweder de schaduw van zijn knevel af.

Hij liep met rustige stappen voort, opgewekt pratend met zijn beide vrienden.

En wat er volgde, geschiedde zoo snel, dat Brand en Raffles nauwelijks wisten wat er gebeurde, toen alles al was afgevoerd.

Di Bernezzo had even rondgezien en kreeg Saletta in het oog.

Heel even vertrok zijn gelaat krampachtig.

maar volmaakt rustig ging hij naar het tafeltje, nog altijd met zijn beide vrienden aan zijn zijde, nam hoffelijk den hoed af voor de beide dames en wierp een van zijn witte handschoenen in het gelaat van Saletta, die instinctmatig halverwege was opgerezen.

Saletta uitte een onderdrukten kreet en het volgende oogenblik kletste de hand van den beleedigden echtgenoot hem met zooveel kracht in het gelaat, dat Raffles en Brand den slag duidelijk konden hooren, ofschoon zij wel 50 meters verder zaten.

Saletta scheen zich op di Bernezzo te willen werpen, maar dadelijk kwamen er eenige van zijn kennissen toeschieten, die hem weerhielden.

Raffles zag hoe hij met een woeste beweging een kleine portefeulle uit zijn binnenzak rukte en di Bernezzo een kaartje toestak, die het dadelijk met zijn eigen visitekaartje beantwoordde.

Onmiddelijk daarna, na de beide dames, die zeer verschrikt waren, nogmaals hoffelijk te hebben gegroet, verwijderde di Bernezzo zich.

Het geheele voorval had zeker nog geen 15 seconden geduurd.

Brand keek Raffles ernstig aan en zeide zacht:

— Hadt je dien afloop verwacht?

— Eerlijk gezegd niet geheel en al! Eigenlijk dacht ik meer aan — sluipmoord!

— Dat wordt natuurlijk een tweegevecht?

— Wat een vraag! Denk er aan dat wij in het Zuiden van Frankrijk en dat die beide mannen Italianen zijn!

— En — de vrouw?

— Nu, di Bernezzo zal natuurlijk wel inzien, dat een verder samenleven met haar onmogelijk is!

— Dan zouden dus haar berekeningen falen!

— In ieder geval! Doodt de minnaar den echtgenoot, dan zal zij zeker zijn fortuin niet erven, want hij heeft natuurlijk zijn testament veranderd. En in het omgekeerde geval zal zij onmogelijk bij hem kunnen blijven — hij zal haar van zich afwerpen! Maar kom — laten wij heengaan, ik heb geen lust meer om nog langer hier te blijven.

En langzaam verlieten de beide vrienden het helder verlichte terras van het Casino en begaven zich naar hun hotel, om alles voor de reis in gereedheid te brengen.

Den volgenden morgen, in alle vroegte, toen de zon zelfs nog niet boven de kim was verzezen, had het tweegevecht plaats op een eenzaam plekje van de kust, vlak bij de Italiaansche grens.

Er werden vier kogels gewisseld, op een afstand van twintig passen — en de vierde kogel velde Saletta.

Men nam hem zwaargewond op en hij werd in een gesloten auto zoo spoedig mogelijk over de grens gevoerd en in een gasthuis opgenomen.

Twee uren later vertrok di Bernezzo uit Monaco — alleen!

Zijn echtgenoot bleef nog een paar dagen en vertrok toen eveneens, bleek, verslagen, in gezelschap van haar kamenier.

En nog geen veertien dagen later werd de scheiding uitgesproken.

Toen Raffles er van las, in zijn huis te Londen, zeide hij glimlachend tot Brand:

— Er is dus eigenlijk maar een persoon, die althans zij heeft gesponnen bij deze geheele zaak — en dat ben ik!

De volgende aflevering (No. 500) bevat:

De Zilvermijn in Colorado.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare **ECHT TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.